

1924

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

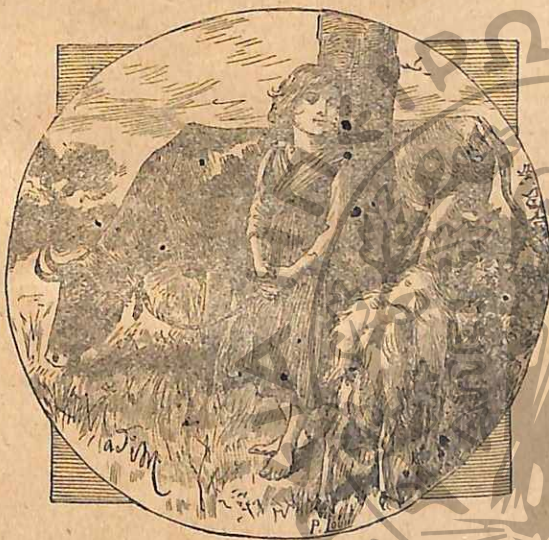
ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΤΟΜΟΣ 31^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΛΕΥΣΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.
26-4-85
35010

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

*Αγριόπαπες (οί)	83
*Αδεοφάκι (τό)	147
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:	
Αινίγματα καὶ Γεῖφοι, σελ. 108.—'Ανθρωπιστικά (τά)	
Γράμματα, 196.—'Αστροπόβροντα, 348.—Γαλήνη,	
276.—Γιὰ ὄσους πηγαίνουν στὸ Θέατρο, 124.—Για-	
τροὶ (οἱ) μοί, 332.—Γκλίν, γκλίν, 324.—Γραμματό-	
σημα, 156.—Δῆθεν (τά) ὑπερφυσικά, 28.—Δικαιώ-	
ματα (τά) τοῦ παιδιοῦ, 131.—Διφορεῖται καὶ τριφο-	
ρεῖται, 300.—Δύο πρωτοχρονιές, 52.—'Εκδρομὴ στὴν	
Κρήτη, 252.—'Εκπληξίς (ἡ) τῆς Σελήνης, 308.—	
'Εκτόπλασμα (τό), 20.—'Ενα ρεκόρ, 44.—'Ενας με-	
γάλος μικρός, 356.—'Ενας νέος Μετσοφάντης, 148.—	
'Ενας φαῦλος κύκλος, 316.—'Επιστολικοὶ τύποι, 188.	
—'Ερμῆς (ὁ) τοῦ Πραξιτέλους, 204.—Θάνατος (ὁ)	
τοῦ Βύρωνος, 164.—Θεατρικὰ ἀρχαῖα, 212.—'Ιδα-	
νικὸ (τό) τοῦ Εὐαγγελίου, 99.—'Ιστορία τοῦ 'Ανα-	
γραμματισμοῦ, 228.—'Ιωάννης Πολέμης (μετ' εἰκό-	
νος), 220.—Καὶ ὁ φίλος τοῦ Βύρωνος, 180.—Καλο-	
καιριῶν, 244.—Κι' ἄλλοι ἀναγραμματισμοί, 236.—	
Κύκλος (ὁ) τοῦ φεγγαριοῦ, 4.—Λευκὸς (ὁ) σταυρός,	
292.—Λεωνίδας (ὁ), 60.—Λογοτεχνικοὶ ὅροι, 340.—	
Μεγάλο (τό) κρῦο, 84.—Μιά ἀνύπαρκτη κλίσση, 92.—	
Μιά θύελλα καὶ καταιγίδα, 364.—Μιά λευκὴ ἀνά-	
μνηση, 76.—Μιά παιδικὴ λύπη, 380.—Πάγος (ὁ) καὶ	
τὸ χιόνι, 268.—Πανικός, 404.—Παράδειγμα (τὸ) τῶν	
μεγάλων, 140.—Προμηνύματα, 116.—Προσευχή (ἡ)	
τῶν Ἀμερικανῶν, 12.—Πρόταση (ἡ) τοῦ κ. Κατζί-	
δάκη, 372.—'Στέφανος', 68.—Τοιχογραφία (ἡ), 260.—	
Φιλολογία καὶ Λογοτεχνία, 36.—Χριστὸς Ἀνέστη, 172.	
*'Αλήθεια	20
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΣΕΩΣ»: εἰς τὴν 6ην	
ἢ τὴν σελίδα ἐκάστου φύλλου ἀπὸ τὸ 1ον μέχρι τοῦ 53ου.	
*'Αναμνήσεις παιδιῶν	219
*'Ανθὶ ἀπὸ τὸν «Στέφανον»	83, 91, 115, 205, 235, 259
ΑΝΘΟΥΛΑ (ἡ) Μυθιστόρημα τῆς Κας Α. Ζερεβοῦ, βρα-	
βευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημία, (μετ' 26 εἰκόνες),	
εἰς τὴν 4ην ἢ 5ην σελίδα ἐκάστου φύλλου ἀπὸ τὸ	
1ον μέχρι τοῦ 53ου.	
*'Αποκρητικὸ ἀστεῖο (μετ' 4 εἰκόνες)	101
*'Απὸ τὰς παραστάσεις τοῦ Ἀρχαίου Θεάτρου τῶν Συρα-	
κουσῶν (μετ' 1 εἰκόνα)	213
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:	
*'Αποτελέσματα 203ου πρὸς Σύνθεσιν Διηγήματος	198, 206
*'Αποτελέσματα 206ου Διαγ. (Δύσεων)	238
*'Αποτελέσματα 207ου Διαγ. (Δύσεων)	255
*'Αποτελέσματα 208ου Διαγ. (Ἀσκήσεων)	158
*'Αποτελέσματα 209ου Διαγ. (Δύσεων)	359
*'Αποτελέσματα 210ου Διαγ. (Δύσεων)	366
*'Αποτελέσματα 211ου Διαγ. (Ἀσκήσεων)	374
*'Αποτελέσματα 212ου Διαγ. (Δύσεων)	393

*'Αποτελέσματα 23ου Διαγ. Ξεσπαθώματος	174
*'Αποτελέσματα Δημοψηφίσματος τῶν Ψευδωνύμων	423
τοῦ 1922 καὶ 1923	
*'Αποτελέσματα Εὐδήμων τοῦ 1923	167
*'Αποτελέσματα Μ. Διαγ. Κρυπτογραφικοῦ	214
*'Αποτελέσματα Μ. Διαγ. Μεταφράς. ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ	182
*'Αποτελέσματα Μ. Διαγ. πρὸς σύνθεσιν Ποιήματος	190
*'Αποτελέσματα Μ. Διαγ. Τυπογραφικῶν λαθῶν	230
*'Απ' τὰ μικρὰ μου χρόνια	119
*'Ασκημόπαπο (τό)	255
*'Αχ! τὸν ἀποκεφάλισα! (μετ' 12 εἰκόνες)	136
ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ , Μυθιστόρημα	
τοῦ λοχαγοῦ Danrit (μετ' 64 εἰκόνες), εἰς τὴν 1ην σελίδα	
ὅλων τῶν φύλλων ἀπὸ τὸ 1ον μέχρι τοῦ 53ου.	
Βοηθὴτε ἀλλήλους (μετ' 3 εἰκόνες)	381
Βούλγαρος (ὁ)	99
Βύρων καὶ Σαρῆς	163
Γιὰ τὸ μνημεῖο τοῦ Πολέμου (Δελτία εἰσφορῶν)	388, 407, 415, 423
Γκρέεν	267
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ:	
212ος Διαγωνισμὸς (Δύσεων)	6
213ος Διαγωνισμὸς (Δύσεων)	111
214ος Διαγωνισμὸς (Ἀσκήσεων)	166
215ος Διαγωνισμὸς (Δύσεων)	223
216ος Διαγωνισμὸς (Δευκῶν Δέξεων)	247
217ος Διαγωνισμὸς (Δύσεων)	326
218ος Διαγωνισμὸς (Ἀσκήσεων)	382
25ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος	413
Μικρὸς Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ποιήματος	278
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Στίξεως	294
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Τυπογραφικῶν λαθῶν	254
Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1924	422
Διαπλάσσειν (τά) γιὰ τὸν ποιητὴ τους (μετ' τὴν εἰκόνα του)	388
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ:	
Σαφίτσα Γ. Ἀναστασιάδου, σελ. 125.—Παναγ. Θ.	
Ἀσημακόπουλος, 53.—Λουκιανὸς Ε. Βαφειάδης, 85.	
—Μαρίκα Α. Βουροδουμπάκη, 157.—Μαργαρίτα Α.	
Γεωργιάδου, 125.—Ἄννα Γ. Δελλαπόρτα, 365.—Ἄνδρ.	
Ν. Δημητρίου, 157.—Ἑλλήν. Δουμποῦ, 365.—Ὅδυσ.	
Κ. Ἐξαρχάκης, 77.—Ἀνδρέας Μιλτ. Εὐθυμιάδης, 77.	
—Ματθαῖος Ε. Ζευγώλης, 189.—Νικολ. Γ. Θεοδοσιά-	
δης, 53.—Κ. Θεώνης, 157.—Μάριος Α. Καρδαμίτσης	
85.—Εὐφροδίκη Σ. Κατσάνου, 85.—Φιλῆμ. Κλαύσης,	
77.—Θεοφάνης Ν. Κλεάνθης, 189.—Θεοδ. Γ. Κού-	
λας, 85.—Ἰωάν. Γ. Κωνσταντίνου, 37.—Θεοδόσιος Γ. Κριε-	
ζης, 37.—Νίκος Ι. Κυλάσης, 109.—Φοῖβος Κ. Κων-	
σταντινίδης, 109.—Νίκος Κ. Λυσιώτης, 109.—Παναγ.	
Γ. Μελισσινός, 189.—Γεώργιος Σ. Μενάρδος, 53.—	
Γιάννης Α. Μηλιδάκης, 77.—Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ,	
365.—Ελπίς Γ. Μπιλάλη, 109.—Νικόλ. Μ. Μπου-	
λουγούρας, 77.—Θέμης Νάλτας, 37.—Νικόλ. Ι. Νι-	

κολαϊδης, 37—Θ. Αρ., Παπαγιαννόπουλος, 125.—Σοφία Παπανικολάου, 53.—Ιωάννα Χ. Πασσαλίδου, 109.—Κώστας Ι. Πετράκης, 261.—Μαρίκα Σ. Πιζάνη, 125.—Νικόλ. Ε. Πλάτων, 125.—Ελένη Γ. Ρέζ, 37.—Ρίτα, 157.—Δανάη Γ. Σινανίδου, 85.—Ευγενία Μ. Τυμβίου, 53.—Δημήτρ. Φλούρης, 261.—Χριστ. Κ. Χαϊρόπουλος, 261.	Σελ.
*Ένα σπανιώτατο φυτό (με 3 εικόνες)	277
*Ένας γάιδαρος στην Παλιά Κόρινθο	123
*Ήλιος	139
Θρύψαλα	13,35,51,83
Καμπάνες	51
Κόκκινο (τό) μελάνι	379
Λάθος (τό) της Μητέρας	58
Με τα παιδιά στο σχολείο	179
Μητέρα (ή) και το παιδί	107
Μιά περιπέτεια στην Όξειά	243,250
Μιά πολύ άσχημη φάρσα (με 6 εικόνες)	197
Μιά ωραία πρόταση	342
Μολυβένιο στρατιωτάκι	50
Μπέμπης (ό) και το σκυλί του	195
Νανίνα (ή) κι' ό έλέφας	418
Ναυάγιο (τό) της Δούσης	307,315
Νέα Θρύψαλα	131,171,195 333,352,419
Ξάδερφός (ό) μας ό Μίμης	387,395
Ξένη (δραματάκι μονόπρακτο)	323,331,339,347,355,363
ΟΛΗΓΙΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ	94,102,110,118,126,134,142,150
*Όχι, ή Νίνα δέν είναι κακό κορίτσι	291
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ: εις την 6η ή 7η σελίδα έκάστου φύλλου από τό 1ον μέχρι του 53ου.	
Πάν μέτριον άριστον (με 3 εικόνες)	317

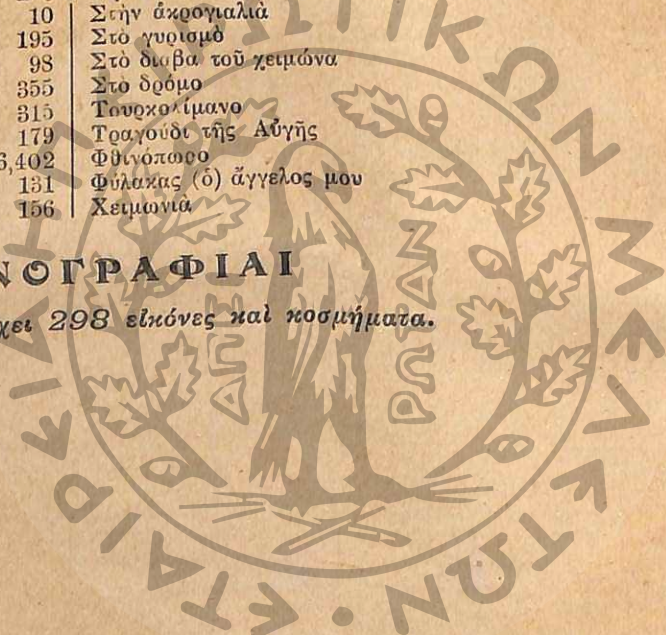
Πενία (ή) τέχνας κατεργάζεται (με 6 εικόνες)	Σελ.
ΠΙΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ: εις την 7η ή 8η σελίδα όλων των φύλλων από τό 1ον μέχρι του 53ου.	301
Πόλη (ή) που έφεγγε	171
Πονηρία (ή) και ή άθωότη	131
Πρόσκλησις της «Διαπλάσεως»	396
Πρωϊνοί δρόμοι	2
Πρώτη μέρα του σχολειού	419
Πώς ό Τοτός έφούσκωσε τη μπάλλα του (με 3 εικόνες)	285
Σβούρα (ή) του Μιμίκου (με 3 εικόνες)	341
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ: εις την 6ην σελίδα όλων των φύλλων από του 1ου μέχρι του 53ου.	
Σκύλος (ό) τό βαρέλι του κι' ό λωποδύτης (με 3 εικόνες)	357
Σπουδαία δήλωσις	310
Στη κορφή του Χελμού	11 18
Στη Ναζαρέτ	403, 410
Συγκινήσεις (οί) του Κοκκινέλη	275, 284
Συμφωνία εις λευκόν μεϊζον	211
Ταξιδί (τό) της φαντασίας	34
Ταξιδιώτης (ό)	299
Τελος (τό) του κόσμου	227
Τιμημένα Διαπλασόπουλα (εικόνα Άννας Νάκου)	373
Τιμημένη (ή) ύπογραφή του κυρ. Δημάρχου (με 3 εικόνες)	173
Τρία φαντάσματα	27
Τρουλινός (ό)	67, 74
Τρουβέλι (τό) του μικρού μαραγκού (με 6 εικόνες)	237
Φεγγάρι (τό) σε μιά χωριάτικη αυλή	371
Χριστουγεννιάτικη Άνάμνηση	43, 51
ΨΕΥΤΙΕΣ (οί) ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ (με 46 εικόνες)	
3, 19, 35, 59, 75, 91, 107, 123, 139, 155, 171, 187, 203, 219, 235, 251, 267, 283, 299, 331, 347, 371, 387	

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

*Ανάταση	Σελ.	Σελ.
*Ανευρετο (τό) δώρο	307	138
*Αποχαιρετισμός	52	227
*Αστρο Λαμπρό	317	26
Βρέχει	45	82
Βροχούλα	379	3
Γιά κάτι κλαίει	106	243
*Έλα, του χειμώνα κόρη	66	410
*Ενύπνιο	130	18
*Εξώπορτα (ή)	323	338
*Επιτάφια	211	42
Καϊμένο μου όνειρο	176	11, 27, 61, 141, 149, 165, 173, 181, 189,381,419
Καλή (ή) μοίρα	10	275
Καράβια γοργοτάξειδα	195	252
Κλεισμένη (ή) πόρτα	98	51
Κλουβί (τό)	355	291, 363
Κούκλα (ή) μου (νηπιακό)	315	403
Κυκλαμίες	179	114
Λαγός και σκαντζόχοιρος	330,346,357,386,402	373
Λήθη	131	395
	156	35
Λιακάδα		
Λιμάνι		
Μάνα στον τάφο του παιδιού της		
Μύλος (ό)		
Μύλος		
Νάνοι		
*Ομορφες (οί) μέρες		
Παστοράλ		
Περίπατοι		
Πουλί που τρέχεις		
Ρητά		
Στην άκρογαλιά		
Στό γυρισμό		
Στό διαβα του χειμώνα		
Στό δρόμο		
Τουρκοίμανο		
Τραγούδι της Αύγης		
Φθινόπωρο		
Φύλακας (ό) άγγελος μου		
Χειμωνιά		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

*Ο τόμος αυτός περιέχει 298 εικόνες και κοσμήματα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμηνίος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνος καὶ Τριμηνίου ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Περίοδος Β'. — Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Δεκεμβρίου 1923

Ἔτος 46ον — Ἀριθ. 1

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
τοῦ Λοχαγῶ DANRIT

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Στὴν Ἀφρική

— Πές ὅ,τι θές, ἀγαπητέ μου Δενεσσύ, ἐγὼ μένω μὲ τὴ γνώμη μου! Ὁ στόλος ἔπρεπε νάχη ἔρθει τώρα πιά, καὶ νάχη ἀράξει στὸν ὄρμο τοῦ Ἀλγερίου, δίπλα στὸ βρῖκι μας καὶ στὴ μοῖρα πὺ κάνει τὸν ἀποκλεισμό...

Ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Ραοὺλ Δενεσσύ, ὑπαρχος στὸ πολεμικὸ βρῖκι ἡ «Τύχη» χαμογέλασε. Καί, διακόπτοντας τὸν συνομιλητὴ του, ἕναν ἀνθυπολοχαγὸ τοῦ ἱππικοῦ, μὲ πρόσωπο ῥόδινο καὶ παιδικὸ, μὰ φωτισμένο ἀπὸ ἕνα βλέμμα ζωηρὸ καὶ ἀεικίνητο,

— Ἀγαπητέ μου Καρδινιάν, εἶπε, μιλάτε σὰν ἱππέας πὺ τίποτα δὲν τὸν ἀναχαιτίζει, σὰν ἱππέας πὺ δὲν ξέρει παρὰ τὸ πρόσταγμα «Καλπάσατε! Ἐπελάσατε!» Δὲν σὺλ-

λογίζεσθε ὅμως ὅτι ἕνας στόλος δὲν κινεῖται ὅπως μίᾳ ἔλῃ ἱππικοῦ καὶ ὅτι ὑπάρχει μίᾳ δύναμη πὺ μόνον ἐμεῖς οἱ ναυτικοὶ τὴν ὑπολογίζουμε: ὁ ἀνεμος... φίλος ἢ ἐχθρὸς, κατὰ τὸ κέφι του; Ὑπομονή, ἀγαπητέ μου, ὑπομονή! Μὴ φοβάσθε, καὶ πάντα θὰ σὰς δοθῇ καιρὸς ν' ἀλλάξετε σπαθιὰς μὲ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Ἀραβες.

Ὁ Ἑρρίκος Καρδινιάν ἔκανε μορφασμὸ ἀνυπομονησίας.

— Δὲν σημαίνουν τίποτ' αὐτὰ! εἶπε. Ἀκούς ἐκεῖ! ὁ ἀντιναύαρχος Δυπερρὲ ξεχωρίζει τὸ βρῖκι μας καὶ τὸ στέλνει ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀφίξή του. Ξεκινοῦμε ἀπ' τὸ Τουλὸν μαζί του, ἔχουμε σκραντα-οκτὼ ὥρες τώρα πὺ φθάσαμε, καὶ ὁ στόλος οὔτε φάνηκε ἀκόμα!... Εἶναι νὰ μὴ δάλλῃ κανεὶς κακὸ μὲ τὸ νοῦ του;...

— Ὅχι, ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Ἐγὼ δὲ δάζω κακὸ μὲ τὸ νοῦ μου. Ὁ στόλος ἔρχεται. Καὶ τὸ ὅτι ἐμεῖς τὸν περάσαμε τόσο πολὺ δὲν ἔχει σημασία, γιὰτὶ ἡ «Τύχη» τρέχει σὰ σαῖτα καὶ γι' αὐτὸ ἀκριθῶς τὸ λόγο τὴ διάλεξε καὶ ὁ ναύαρχος γιὰ νὰ μηνήσῃ τὴν ἀφίξή του.

— Καὶ φαντάσου τί θὰ γινόταν ἂν ἐδγαῖναν ἀληθινὲς οἱ ἰδέες τοῦ ἀδελφοῦ μου τοῦ Γιάννη! εἶπε γελῶντας ὁ Ἑρρίκος Καρδινιάν.

Καί, καθὼς ὁ ἀνθυποπλοίαρχος τὸν κοίταζε ἐρωτηματικὰ:

— Ναι, ἐξακολούθησε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς μὲ τόνο κάπως κοροϊδευτικὸν ἔχω τὸν ἀδελφὸ μου τὸ δίδυμο, τὸ Γιάννη, πὺ φαίνεται πὺς ἔγινε κιόλας μεγάλος σοφός. Εἶναι τοῦ πυροβολικοῦ καὶ βγαίνει ἀπ' τὸ Πολυτεχνεῖο. ἔχει τὴ μύτη του χωμένη διαρκῶς μέσα σὲ ἀριθμοὺς καὶ κοιμᾶται μὲ σχέδια καινούριων ἐφευρέσεων. Πραχτὲς λοιπὸν ὑποστήριζε πὺς, στὸ μέλλον, θὰ τὰ καράδια σας θὰ καταργήσουν τὰ πανιά καὶ θὰ τρέχουν μὲ ἀτμὸ...

— Μὲ μηχανὲς σὰν τοῦ Βάττ! ναι, ὁ ἀδελφός σας ἔχει δίκιο: τὸ μέλλον θὰ τὸν δάλλῃ ἀληθινὸ.

— Μπᾶ; καὶ σεῖς τὰ ἴδια, θαλασσινὲ μου; ἔκαμε ὁ Ἑρρίκος, λιγάνι ξαφνιασμένος μὲ τὴ σοβαρὴ αὐτὴ διαβεβαίωση. Ὡστε πιστεύετε καὶ σεῖς;...

— Πιστεύω!

— Ἀ, καὶ ὅμως ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέον δὲν τὰ πίστεψε αὐτὰ τὰ πράγματα!

— Μὴ τὸ λέτε αὐτό, καλέ μου Καρδινιάν. ἔχω πεπο-θησθῇ ὅτι, κατὰ δάθος, ὁ αὐτοκράτωρ ἀναγνώρισε ὅτι ἡ ἐφεύρεση τοῦ Φούλτων ἦταν μεγαλοφυής, ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ. Ἀλλῶς τε δὲν ἦταν ὥριμη ἀκόμη τότε, ἐνῶ σήμερα...

— Ἀνεμοστρόβιλος, ἀριστερά!...

Αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις, πὺ ἔπεσαν ξαφνικὰ ἀπ' τὴ σκοπιά τοῦ καταρτιοῦ, ἔκοψαν τὴ φράση τοῦ ἀνθυποπλοίαρχου.

Γύρισε και κοίταξε προς τη διεύθυση που έδειχνε ο ναύτης της σκοπιάς.

— Άλθθαια, ψιθύρισε, ανεμοστρόβιλος δυνατός.

Και αφίνοντας τον Καρδινιάκ στο κατάστρωμα της πρύμνης, ο Δνεσσού ανέδθηκε τρέχοντας τη μικρή σκάλα κι έφθασε στη γέφυρα του κυβερνήτη.

Ένας δυνατός ανεμοστρόβιλος προχωρούσε προς το στόλο.

Μια δμήχλη άπλωνόταν πάνω στα κύματα και σε λίγο έκρυψε την πόλη του Άλγερίου, που δε φαινόταν πια παρά σε μια θαμπή σιλουέτα.

Δεξιά απ' την «Τύχη», τα μεγάλα γαλλικά πολεμικά άρχισαν να χορεύουν πάνω στα κύματα, που τώρα ανεδοκατέβαιναν όρμητικά.

Στον ουρανό της νύχτας, ένα μαύρο σύννεφο καταιγίδας έτρεχε μ' όλη τη γληγοράδα του. Από μικρό συννεφάκι που ήταν μόλις το διέκρινε ο ναύτης, τώρα σκέπαζε όλο τον ουρανό με τη μαυρίλα του και άρχισε να ρίχνει μια βροχή όρμητική σε να μαστίζω.

— Μπα, που να πάρη ο διάβολος! φώναξε ο τιμονιέρης, τρέχοντας στη θέση του. Άπάνω μας έρχεται! Έχει γούστο να χουμε ιστορίες!

— Δεν το φαντάζομαι, είπε ο Έρρικος Καρδινιάκ. Δεν είναι τίποτα σοβαρό.

— Ποιός το ξέρει, άνθυπολοχαγέ μου;...

Πραγματικώς η θύελλα ήταν πια φανερή. Τα κατόρτια έτρεξαν. Οι άνεμοι σφύριζαν ανάμεσ' απ' τα σχοινιά. Τα κύματα ανορθώθηκαν με λύσσα και συγκλόνισαν την «Τύχη», κάνοντας την άλυσίδα της άγκυρας να στενάζει.

Άψηφώντας τον κίνδυνο, οι ναύτες, κατά διαταγή του κυβερνήτη, του υποπλοιάρχου Δανισού, έρμησαν, σκαρφάλωσαν στα ξάρτια και κατόρθωσαν να μαζέψουν τα πανιά, που ήταν μισοξεδιπλωμένα, έπειδή το πλοίο είχε στάση αναμονής.

Μπρός σε τέτοια περιφρόνηση προς τον κίνδυνο, ο νεαρός άνθυπολοχαγός δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα επιφώνημα θαυμασμού.

Κι' όμως όσο γενναίος κι' αν ήταν αυτός ο ίδιος, αίσθανόταν μια δυνατή συγκίνηση. Ο έρρικος αυτός κατακλυσμός, αυτή η εξόρμηση των στοιχείων, που πρώτη φορά του τύχαινε να ιδεί, τον έκανε να νοιώση για μια στιγμή τι θα πη κίνδυνος.

— Έχει δίκιο ο τιμονιέρης, ψιθύρισε. Θά χουμε ιστορίες... Άλλά δε θα-ριέσαι!... Τούλάχιστο θα ιδώ κι' εγώ μια αληθινή θύελλα.

Δεν είχε συνήθεισε σε φουρτούνες, όπως ένας θαλασσινός ναυτικός, και για να μη χάση την ισορροπία, αναγκάστηκε να πιαθή από τα σίδερα όπου

κρεμόταν μια ναυαγιστική δάρκα. Άδιαφορώντας για τη βροχή που του μαστίζανε τα μάγουλα, ο Έρρικος Καρδινιάκ παρακολούθησε με αγωνιώδη περιέργεια την πάλη που έκανε το δρικό εκείνο έναντι των όλων των στοιχείων της φύσης.

Εκφονικά, μέσα στην πυκνή δμήχλη που τριγύριζε τώρα το πλοίο, έγινε ένα φωτεινό άνοιγμα κι' ο Έρρικος διέκρινε, σε μικρή απόσταση απ' την «Τύχη», να τρέχει γοργά, μ' όλο που τα πανιά του ήταν μαζεμένα, ένα γαλλικό βρικό. Στη λάμψη των φανών του, κατόρθωσε να διαβάση τ' όνομα αυτού του πλοίου: «Δάφνη». Και το βρικό χάθηκε πάλι στην δμήχλη. Η τρόμπα το παρέσυρε προς την Άνατολή.

— Τους πήρε η φούρια! Έκανε ο τιμονιέρης. Τώρα ποιός τους σταματάει!

Μά μόλις τέλειωσε τη φράση του, ένας κρότος, όμοιος με κεραυνό, κι' ύστερα ένα τριξίμο ακούστηκαν στην πρόρα της «Τύχης» και το δρικό έγειρε άμέσως δεξιά.

— Η άριστερή άγκυρα ξεσκάλωσε! φώναξε ο τιμονιέρης.

Άληθινά... Ο Έρρικος, που το τίναγμα τον είχε ρίξει στα γόνατα, καθώς σηκώθηκε, είδε το πλοίο να στριφογυρνά. Ύστερα ένα δεύτερο τίναγμα ακολούθησε, λιγότερο δυνατό: η δεξιά άγκυρα είχε κι' αυτή ξεσκαλώσει...

Και σχεδόν άμέσως το ρεύμα παρέσυρε το δρικό, που άρχισε να τρέχει γοργά πάνω στα κύματα.

— Στόν «εργάτη»!.. Γρήγορα, την τελευταία άγκυρα!.. πρόσταξε ο Δνεσσού.

Οι ναύτες έτρεξαν στο θαρούλκο. Ή-τύλιξαν την άλυσίδα κι' η τελευταία άγκυρα, ή λεγομένη «άγκυρα κινδύνου» έπεσε στη θάλασσα.

Μά κι' αυτό του κάκου. Ίσως ή μεγάλη ταχύτης έμπόδιζε την άγκυρα να σκαλώση. Ίσως και τα νερά να ήταν θαθεία κι' η άγκυρα να μην έφθανε στο βυθό.

Όπωςδήποτε το τρέξιμο δε λιγόστεψε καθόλου.

Η θέση των ανθρώπων αυτών είχε γίνει τραγική.

Το βρικό έτρεχε μέσα σε τέλειο σκοτάδι, σαν καρυδοτσουφλο, ακυβέρνητο, χωρίς να μπορούν να κάμουν τίποτα.

Κι' όμως όλοι έδειχναν ψυχραιμία και θάρρος μπρός στην άμεση αυτήν άπειλή του θανάτου.

Οι ναύτες έκοψαν τα σχοινιά που ήταν δεμένες οι δάρκες, για να μπορούν εύκολα να τις λύσουν σε ώρα ανάγκης κι' έμεναν σιωπηλοί και σκυθρωποί.

Οι αξιωματικοί, πάνω στη γέφυρα, σιωπούσαν κι' αυτοί και πολεμούσαν να τρυπήσουν με το δλέμμα τα πυκνά σκοτάδια.

Όσο για τον Έρρικο Καρδινιάκ, που διοικούσε έναν ούλαμο από έφιππους κυνηγούς, που είχαν επιβιβασθή στο Τουλόν, μάζεψε στο κατάστρωμα της πρύμνης τους άνδρες του και τους δυό λοχίες του ίππικού, που ο ένας είχε πολεμήσει, ως νεοσύλλεκτος, στο Βατερλώ και τον έλεγαν Γκελδέ.

Ο Έρρικος περίμενε να τους δρής τουλάχιστον άνήσυχους, αν όχι τρομαγμένους. Γιαυτό προετοιμάζε δυό λόγια ένθαρρυντικά να τους τα πη σαν άρχηγός, για να τους άνιψώση το ήθικό. Μά ήταν περιττό, γιατί οι άνδρες του ήταν, όλοι σχεδόν, παλιοί, δοκιμασμένοι στρατιώτες, που ο στρατηγός Μπουρμόν τους είχε δικλέξει πολύ προσεκτικά για την έκστρατεία του Άλγερίου, που την ήθελε άποτελεσματική.

(Άκολουθεί.)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΠΡΩΙΝΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Σαν μεγάλες ίσιες γραμμές φωτισμένες, άνοιγονται μέσ' στην άνάμνησή μου βαθιά, οι άσπροι ήλιοπλημμυρισμένοι δρόμοι, που περπάτησα άλλοτε γεμάτος παιδρότητα και χαρά, πηγαίνοντας προς μακρινά άκρογιάλια, κρυμμένα σε μιάν άχνη φωτός ή προς τα δάση τα καταπράσινα και ίσκιερά, που άντηχούσαν όλόκληρα από τις σύμειχτες μελωδίες των πουλιών. Ο άέρας ήταν καθάρτος, ή άπρόσφορα γεμάτη λάμψη. Το θυμάρι εώδιαζε, οι ρόδες των κάρρων έτρεζαν, τ' άλογα χτυπούσαν τις όπλες ένθουσιαστικά, τραγούδια έρχόντανε από τα βάθη των κάμπων και των μονοπατιών, που γλυστερούσαν σαν φλίδια προς τις άπέραντες άγκαλιές των βουνών. Κι' εγώ περπατούσα χαρούμενος, γεμάτος όρεξη για την ευτυχία και τη ζωή...

Ύστερα άνοιγονται άλλοι πρωίνοι δρόμοι μέσα μου, χειμωνιάτικοι, γεμάτοι δμήχλη, μ' έναν ήλιο άρρωστο και χλωμό. Με τα βιβλία στο χέρι, περπατούσα πάνω στη βρεγμένη άσφαλτο, πηγαίνοντας στο σχολείο, άλλοι άνθρωποι δίπλα μου, άλλα παιδιά περνοδσαν βιαστικά με τις σάκκες στην πλάτη, τ' άμάξια, τ' αυτοκίνητα θορυβούσαν δεξιά κι' άριστερά, το νερό-χιονο μου χτυπούσε το πρόσωπο όρμητικά, κι' εγώ βάζιζα πάντα, ψιθυρίζοντας από μέσα μου το μάθημα της δεύτερης ώρας, 10—11: amabo, amabis, amabit... Άχ, αυτά τα Λατινικά! Μεσ' από τις ψυχρές σταλαγματιές που έπεφταν στα μάτια μου, στο λαιμό μου, στα μάγουλά μου, στ' αυτιά μου, έδλεπα τη μορφή του καθηγητή των Λατινικών, με τον κανόνα στο χέρι, να

με κοιτάζει άυστηρά και να με ρωτάει με το παντοεινόν θυμωμένο του ύφους: — «Σουπίνον;» — «Amatum». — «Και ό έτερος τύπος;» Έδω κοντοστέκου-μαι. Σταματώ για μια στιγμή να σκεφτώ. — «Amatu». Βέβαια, amatu είναι. Ένα κουδούνισμα γοργό με φέρνει πάλι στον έαυτό μου. Λίγο να μ' έκοβε το τράμ για το χατήρι ενός σουπίνου!

Οι Κυριακάτικοι πρωίνοι δρόμοι κα-τόπι, όχι στην πρωτεύουσα: στο χωριό, στην πατρίδα: ο δρόμος με τις λευκές που τον έπαιρνα πρωί-πρωί, μόλις άκουγα τη φαιδρή καμπάνα του όρθρου, για να πάω στο μονοστήρι το μακρινό, ο δρόμος με τις σιδηροδρομικές γραμ-μές, που περνούσε ανάμεσ' από τις έλιές με τ' άργυροπράσινα φύλλα, ο δρόμος ο παραλιακός, ο γεμάτος όλό-ασπρα, γυαλισμένα από το κύμα βό-τσαλα και φύκια, ο δρόμος με τις πορ-τοκαλλιές, με τους άμετρους κήπους και τα πλήθια άρώματα, που μου εύ-φραιναν τη μικρή μου παιδιάτικη καρ-διά. Άνθρωποι άπλοϊκοί, ντυμένοι γιορτιάτικα, πεζοί ή καθάλλα σε ύπο-μονητικά γαιδούρια ή άνεδοσμένοι μπουλούκια-μπουλούκια σε σούστες, περνούσαν τους πρωίινους κυριακάτι-κους δρόμους, πηγαίνοντας προς τα έξω κλήσια και τις έξοχες. Μαζί τους κι' εγώ, ήπλο μαθητούδι, ακολουθών-τας μιάν έπίμονη σκέψη ή έναν άνή-συχο στοχασμό, πήγαινα να χαρώ μέσ' στα στέρνα της φύσης την ύγεια, την καλή διάθεση, τη χαρά.

Σαν μεγάλες ίσιες γραμμές άνοιγον-ται μέσ' στα βάθη της θύμησής μου οι πρωίνοι δρόμοι, που πέρασα παιδί, με λυπημένη ή χαρούμενη καρδιά, κάτω από τα σκοτεινά φτερά μιας άδάμα-στης άπελπισίας ή μέσ' στην ήρεμη γα-λήνη μιας ράθυμης άπροντισιάς. Σαν μεγάλες ίσιες γραμμές άνοιγονται μέσα μου οι πρωίνοι δρόμοι των στοχασμών μου της άξέχαστης περασμένης ζωής.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΛΟΣ

Στη γκρέμια σκέπη ήσκιον βαρύν ή κουκουβάγια άπλώνει, δίπλα τα ξάρτια έσώριασε στα θέμελα ο βοριάς και κει, στην άκρη ενός γιαιλού, κάποιο όνειρο σε ζώνει στ' ανάμεσα πελάγου, μύλε, και στεριάς. Ένός όνειρου σύγνεφο! Τι τάχα αν δεν πασχίζεις σ' αυτό που ανίδεοι και τυφλοί καλούμε έμεις σκοπό; στο μπάλο καθώς γράφεσαι, μου άρχει που αναθυμίζεις ό,τι άγαπούσα πάντοτε και θαγαπώ! Πάρος, 7 βρείος 1923.

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΗΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.— Άγαπητά μου παιδιά, στα νιάτα μου, όταν τόσος λόγος γινόταν για τον Μυγχαούζεν, πολλοί ένόμιζαν — και ίσως και σήμερα πολλοί το νομίζουν, — πως ο «άρχιψεύτης» αυτός δεν ήτο ποτέ, παρά πως ήταν πρόσωπο φανταστικό, από κάποιο μυθιστόρημα, σαν τον Δόν-Κιχώτη που κάποτε σας διηγήθηκα την ιστορία του, ή σαν τον Ταταρίνο που κάποτε θα σας τη διηγηθώ. Μά όχι. Ο Κάρολος, Φρειδερίκος, Ίε-ρώνιμος, βαρώνος Μυγχαούζεν (προφέρεται Μύνγ-χάουζεν) υπήρξε. Γεννήθηκε στη Γερ-μανία, στο Άννόβερο, το 1720 και πέθανε το 1797. Έκαμε πολλά ταξίδια στη ζωή του, έζησε πολλά χρόνια στην Άγγλία, κι' άγγλικά μάλιστα έγραψε τα πρώτα του βιβλία. Στα βιβλία αυτά διηγόταν τα θαυμάσια συμβάντα των διαφόρων ταξιδιών του, — όλο ψευ-τιές! Μά κάτι ψευτιές τόσο υπερβολικές και τόσο νόστιμες, που όσοι τις διάβαζαν, λιγω-νόταν από τα γέλια!

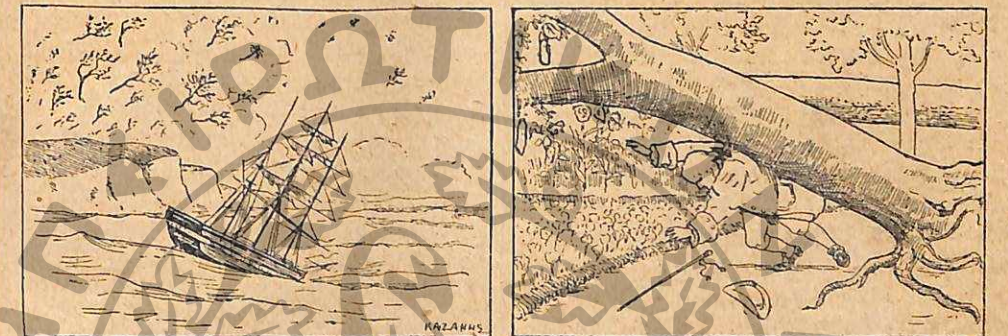
Θά ρωτήσετε τώρα: Μά γιατί; Ήταν λοιπόν ένας άληθινός... ψεύτης αυτός ο κύριος βαρώνος, ένας άγύοτης, που ήθελε να γελάση τον κόσμο; — Όχι, άγαπητά μου παιδιά. Άπεναντίας ήταν ένας λαμπρός άνθρωπος κι' ένας έξυπνότερος συγγραφέας. Δεν έγραφε ψευτιές για να γελάση τον κόσμο, παρά για να τον κάνει να γελάση. Και μ' αυτές τις διηγήσεις, έπειταίε, έσταύριζε μερικούς περιηγητές της ετοχής του, που γυρίζοντας από μακρινά και άγνωστα μέρη, διηγόνταν ένα σωρό υπερβολικά ή όλως διόλου ψεύτικα συ-μπαντήματα, κατορθώματα και περιστατικά των ταξιδιών τους. Έ, από τότε οι άγύο-τες αυτοί, που ήθελαν πραγματικώς να γελούν τον κόσμο, δεν είχαν τόση πέρραση κι' άμα άνοιγε κάποιος απ' αυτούς το στόμα του, να διηγηθή καμιά ψευτιά, τού έλεγαν: «Σωπα! αυτά τα λέει καλύτερα ο Μυγχαούζεν!»

Γι' αυτό κι' εγώ θα σας διηγηθώ τώρα μερικές από τις περιφημες ψευτιές του. Είναι νοστιμότερες και θα γελάσετε, χωρίς φόβο να τις πιστέψετε και να γελαστήτε. Κι' έπειτα θα μάθετε απ' αυτές να μην παραπιστεύετε τις λιγότερο υπερβολικές μα το ίδιο ψεύτι-κες διηγήσεις που κάνουν μερικοί άνόητοι όταν γυρίζουν από ταξίδι. Θα τους λέτε και σεις: «Ού, αυτά μάς τάτε καλύτερα ο Μυγχαούζεν!...»

Α'.

Ο Τυφώνας και το Κολοκυθόδεντρο.

Λίγα χρόνια πριν φυτώση το μουστάκι μου, — διηγείται ο βαρώνος Μυγ-χάουζεν, — τότε που δεν ήμουν πια παιδί μα ούτε άντρας είχα γίνει ακόμα, ή πιο μεγάλη μου επιθυμία ήταν να ταξιδέψω, να ιδώ κόσμους. Κι' ο μακαρίτης

ο πατέρας μου, για να μ' ευχαριστήση, αποφάσισε επί τέλους να με πάρη μαζί του στην Κεϋλάνη, σ' ένα μακρινό νησί της Άσίας, όπου ο θεός του έκαμε πολλά χρόνια διοικητής.

Μπαχαριστήκαμε στο πλοίο από το Άμστερνταμ της Ολλανδίας. Και το μόνο αξιομνημόνευτο που μάς έτυχε σ' αυτό το ταξίδι, ήταν μια μεγάλη και φοβερή άνεμοζάλη, ένας τυφώνας, που είχε τα πιο παράξενα άποτελέσματα.

Είχαμε άράξει σ' έν' άλλο νησί, για να πάρουμε νερό και ξύλα. Πολλά δέντρα πελώρια αυτού του νησιού, ο τυφώνας τα ξεροζύωσε μονομιάς και τα σήκωσε σε τέτοιο ύψος, ώστε δεν φαινόταν πια παρά σαν πουλάκια που πε-τούσαν στον άερα. Μά το πιο περίεργο είναι, που άμα έπεσε ο άνεμος, έπεσαν ίσια-κάτω κι' όλα εκείνα τα δέντρα και ξαναφυτεύτηκαν μονάχα τους στίς πρώτες τους θέσεις.

Ένα μόνο έκαμ' εξαίρεση: το πιο μεγάλο απ' όλα. Ήταν μια κολοκυθιά ή καλλύτερα ένα κολοκυθόδεντρο, — γιατί σ' εκείνο το νησί οι κολοκυθιές είναι πελώρια δέντρα. Τη στιγμή λοιπόν που το ξεροζύωσε ο άνεμος, έτυχε να κά-θονταν στα κλαδιά του ένας γέρος και μια γριά, πολύ καλοί άνθρωποι, που εί-χαν σκαρφαλώσει κι' πάνω να κόψουν κολοκυθία. Πέταξαν κι' αυτοί ψηλά, μαζί με το δέντρο, πιασμένοι γερά απ' τα κλαδιά. Όταν έπεφτε όμοιος το δέντρο, το βάρος τους τόκανε να βγή απ' την κάθετο, να πλαγιάση και πέφτοντας έτσι πλα-γιασμένο, έλυωσε τον διοικητή του νησιού, που έτυχε να βρεθή από κάτω του. Γιατί ο άνθρωπος αυτός, την ώρα του τυφώνα, είχε φοβηθί μ' ην γκεμιστή το ψηλό του στίτι κι' είχε βγή έξω να γλυτώση. Άλλά καθώς έγυρίζε από τον κήπο, τον βρήκε το κολοκυθόδεντρο και τον άφησε στον τόπο.

Κανένας δὲν λυπήθηκε γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατό του. Ἀπεναντίας χάριξαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, γιατί ὁ διοικητὴς ἐκεῖνος ἦταν καλός, σκληρὸς καὶ τοὺς ἐβασάνιζε πολὺ. Καὶ μάλιστα, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔγιναν αἰτία νὰ γλυτώσῃ ὁ τόπος ἀπὸ αὐτόν, ἔκαμαν εὐθὺς διοικητὴ τὸ γέρο καὶ διοικητρίνα τὴ γριά του.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὰ θέματα ποὺ ἔχω σημειωμένα γιὰ σὰς, σκεπτόμουν ποῖο νὰ διαλέξω γιὰ τὸ πρῶτο τοῦτο φυλλάδιο τὸ κάπως πανηγυρικό, — πρῶτο τοῦ 46ου χρόνου, οὔτε πολὺ οὔτε λίγο! — καὶ δὲν ἔδρισκε τὸ κατάλληλο, ὅταν ἔλαβα ἓνα γράμμα. «Ἄ, τί καλὰ!» εἶπα με χαρὰ ὅμα εἶδα τὴν ὑπογραφή κι' ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ καθαρὸ γραμμένο καὶ τόσο συμπαθητικὸ κείμενο: Μοῦ ἔγραφε ὁ κ. Ἰάκωβος Χ. Δραγάτσος, ὁ πασίγνωστος Δικειάρχης τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλοτε καθηγητὴς καὶ γυμνασιάρχης στὸν Πειραιᾶ, λόγιος, ἀρχαιολόγος, ἓνας ἀπ' τοὺς πρῶτους πρῶτους συνεργάτες τοῦ περιοδικοῦ μας, — φαντασθῆτε, ἔγραφε στὴ «Διάπλασι» ἀπὸ τὸ πρῶτο τῆς φύλλο, — καὶ... πατέρα τῆς Διδῶς, τῆς ἀγαπητῆς μας Ἀγριόπαπιας, ποὺ κι' αὐτὴ, τὰ τελευταῖα χρόνια, μᾶς ἔδωσε μερικὰ ὁμορφα κομμάτια. Καὶ τί μοῦ ἔγραφε, νομίζετε, ὁ σεβαστός μου φίλος κ. Δραγάτσος; Πρῶτα πρῶτα πῶς διαβάζει καὶ τὼρ' ἀκόμα τὴ «Διάπλασι» καὶ... ὠφελεῖται ἀπὸ ἐκεῖ «τερπνὸν καὶ διδακτικὸν γράφε-ται ἐν αὐτῇ». (Ἄς τακούσουν μερικοὶ μερικοί...) Ἐπειτα πῶς διάβασε τὴν Ἐπιστολή μου ἐκείνη γιὰ τὸ «φάντασμα» καὶ πῶς εἶχε κι' αὐτὸς νὰ μοῦ κἀνὴν μιὰ ὅμοια διήγηση, — ποὺ τὴν ἀναβάλλει ὅμως γι' ἄλλοτε, — καθὼς καὶ μερικὲς παρατηρήσεις, σοφές κι' ὠραίες, — αὐτὸ τὸ προσθέτω ἐγώ, — ποὺ μοῦ τις κάνει χωρὶς ἀναβολή. Νὰ λοιπὸν τὸ θέμα ποὺ γύρευα γιὰ τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ καινούργιου μας χρόνου! Τί ἄλλο καλύτερο ἀπὸ ἓνα γράμμα ἐνὸς τόσο παλίου μας φίλου καὶ συνεργάτη, ποὺ μένει τέτοιος ἀκόμα, καλός, θερμός, πιστός καὶ πρόθυμος, — ἀπὸ τὸ 1879 ὡς τὸ 1923! — καὶ μᾶς θυμίζει τόσα καλοθύμητα περασμένα, καὶ μᾶς γυρίζει ὡς τὴν πρώτη ἀρχή, ὡς τὸ ξεκίνημα αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, καὶ μᾶς κάνει νὰ βλέπουμε ὅλη τὴ μακρινή κι' εὐδοκίμη σταδιοδρομία του; Καὶ τὸ γράμμι αὐτὸ νὰ μιλή γιὰ τὴ «Διάπλασι», νὰ σχολιάζῃ καὶ νὰ συμπληρώσῃ μιὰ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή!

Μοῦ γράφει λοιπὸν ὁ κ. Δραγάτσος ὅτι ὁ κύκλος ποὺ σχηματίζεται καμμιὰ φορὰ γύρο στὸ φεγγάρι, — ἔτσι ὅπως σὰς τὰ παραστήσει — ἐκείνη τὴν ἐπιστολή μου, — προμηνᾷ, κατὰ τὴ λαϊκὴ δοξασία, κακοκαιρία. Μοῦ θυμίζει τὸ λαϊκὸ δίστιχο:

Ἥλιος κύκλος ἄνεμος
Καὶ φεγγαριοῦ χειμῶνας

(γιατί καὶ γύρο στὸν ἥλιο σχηματίζεται κάποτε ἓνας τέτοιος κύκλος), καὶ συμπεραίνει πῶς ὁ κύκλος τοῦ φεγγαριοῦ ἐκείνης τῆς νύκτας δὲν μπορεῖ νὰ προμηνεῖ τὸ μεγάλο σεισμὸ τῆς Ζακύνθου ποὺ εἶπα, πρῶτο γιατί ὁ σεισμὸς ἔγινε ἀλλοῦ, μακριὰ, δεύτερο γιατί αὐτοὶ οἱ κύκλοι δὲν προμηνεῖν καὶ σεισμούς, ἀλλοιῶτικα ὁ λαὸς θὰ τὸ εἶχε παρατηρήσει! καὶ τρίτο γιατί ὁ σεισμὸς θάπρεπε νὰ γίνῃ τοῦλάχιστο τὴν ἄλλη μέρα, κι' ὅχι τὴν ἴδια νύχτα, συγχρόνως μὲ τὸ προμηνεῖμα, ὅπως ἔγινε ὁ σεισμὸς τῆς Ζακύνθου, γιατί φυσικὰ τὸ προμηνεῖμα προηγείται.

Καὶ μὲ ρωτᾷ ὁ κ. Δραγάτσος νὰ τοῦ πῶ, ἂν θυμᾶμαι, τί καιρὸς ἔκανε τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη ποὺ εἶδα τὸν κύκλο τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τὸ φάντασμα. Δὲν θυμᾶμαι, μὰ τὴν ἀλήθεια. Ὁ κ. Δραγάτσος ὅμως στοιχηματίζει πῶς θὰ ξημέρωσε βαρυχειμωνιά. Καὶ μοῦ διηγείται κάτι ποὺ συνέβη ἔς αὐτὸν τὸν ἴδιο, τὸν χειμῶνα τοῦ 1881, τότε ποὺ ἦταν Γυμνασιάρχης στὸν Πειραιᾶ. Τὸ ἀντιγράφω ἀπὸ τὸ γράμμα του. Δὲν εἶναι γραμμένο στὴ γλῶσσα μας, γιατί ὁ κ. Δραγάτσος συνήθισε πάντα νὰ γράφῃ στὴν καθαρεύουσα κι' οἱ ἄνθρωποι τῆς ἡλικίας του δὲν ἀλλάζουν εὐκολὰ συνήθειες, μὰ δὲν πειράζει: «Ἐῖχαμεν δειπνήσει εἰς τὸ ἐξέχον τότε ἐν Πειραιῇ ἐστιατόριον τῶν ἀδελφῶν Μαῦτα κι' ἐξήλθομεν περὶ τὴν ἐνάτην τῆς νυκτὸς μετὰ τοῦ μακαρίτου Π. Κονιάλη, ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τινος Γερμανοῦ ἐμπόρου, φίλου του, τοῦ ὁποῦ ληρομῶν τὸ ὄνομα. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν προκυμαίαν, παρετηρήσαμεν τὸ ἴδιον φαινόμενον, τὸ ὁποῖον περιεγράψατε, ἀκριβῶς τὸ ἴδιον, μὰ τὴν διαφοράν ὅτι ἡ ὀμίχλῃς κατὰστασις περὶ τὸν κύκλον τῆς σελήνης ἦτο πυκνότερα καὶ ὅχι ὀλίγη ἢ δριμύτης τοῦ φύχους.

Ἐγὼ τότε ἐνθυμήθηκα τὸ λαϊκὸν δίστιχον, τὸ ὁποῖον εἶπον εἰς τὸν Γερμανόν, ἐπεβεβαιώσας καὶ τοῦ Κονιάλη. Ὁ δὲ Γερμανὸς μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς σημασίας του, τῇ ἡμέρῃ νύστα τὴν φράσιν

καὶ ἀπεχωρίσθημεν. Τὸ πρῶτ', περὶ τὴν ἐξόδομην, ὅταν ἐξήγησα νάνοιξ τὸ παρὰ θυρον τοῦ δωματίου μου, εὐρέθηκα πρὸ θεάματος ἀπροσδοκήτου. Χιὼν ἄφθονος εἶχε καταπέσει τὴν νύκτα κι' ἐξηκολούθει πίπτουσα τὴν ὥραν, ὥστε ἀντὶ νὰ κατευθυνθῶ πρὸς τὸν Γυμνάσιον, ὅπου ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνῃ μάθημα, ἐτράπηκα τὴν πρὸς τὰς Ἀθήνας, καταλεύκους καὶ ταύτας, παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ μου. Ὁ τολμηρότερος τῶν καθηγητῶν, ὁ μακαρίτης Γ. Ζαδὲς, μὴ ἀποκνήσας νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ Φάληρον, ὅπου κατῴκει, εἰς Πειραιᾶ διὰ νὰ κἀμὴ μάθημα, κατετροπώθη ἀπὸ τοὺς μαθητάς, τοὺς ἀναμένοντας ἀκροβολιστικῶς εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ καταδιώκοντας πάντα πλησιάζοντα διὰ χιονοσφαιρῶν.

Ὅπως ἐπηγήθην τὸ προμηνεῖμα καὶ ὁ Γερμανὸς τὴν ἐπιούσαν, ὅταν καὶ πάλιν συνετρώγομεν εἰς τοῦ Μαῦτα, ἠρώτα θαυμάζων πῶς ἐγνώριζεν αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ λαὸς κι' ἐξήτει νὰ μάθῃ τὸ δίστιχον ἐλληνιστί....»

Ἄς ξέρουμε λοιπὸν, κι' ἂς εὐχαριστήσουμε τὸν κ. Δραγάτση, ποὺ μᾶς τῷμαθε, πῶς κακοκαιρία μόνο προμηνᾷ, κατὰ τὸν ἀλάνθαστο παρατηρητὴ λαόν, ὁ κύκλος τοῦ φεγγαριοῦ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ(*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Πῶς ἡ Ἀνθούλα ἐγνώρισε τὸ φίλο τῆς Γιάννη.

Ἦταν πρῶτ', ἡ ὥρα ἔξη. Στὸ χωριό, ὁ ἥλιος φώτιζε τις σκεπὲς ὄλων τῶν σπιτιῶν κι' ἔβαφε με κοκκινωπὸ χρῶμα τὰ πράσινα φύλλα τῶν θάμνων καὶ δένδρων. Ὅλες οἱ νοικοκυρὲς ἦταν σὲ κίνηση. Ἄλλες ἐσάρωναν τὸ δρόμο μπροστὰ στὶς πόρτες τους· ἄλλες ἔμπαιναν στοὺς σταύλους τους μὲ μεγάλα δαμάτια σανὶ· ἄλλες ἔδωσαν μὲ τὰ καρροτσάκια τους γεμάτα κοπριά. Τὰ περιστερία πετοῦσαν στὶς σκεπὲς ἢ κατέβαιναν ἅμα τὰ φώναζαν οἱ κυρλές τους, ποὺ τοὺς ἔρριχναν κριθάρι ἢ καλαμ-

(*) Ἡ «Ἀνθούλα» εἶχε πλέον μεταφρασθῇ ἀπὸ τὸ Magazin d'Education, ὅπου ἐπρωτοδημοσιεύθη τὸ 1887, καὶ εἶχε ἐκδοθῇ εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην τῆς Διαπλάσεως», ὅταν ἐδραβεύθη ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν. Διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἐξώφυλλον τῆς πρώτης ἐκδόσεως δὲν ἀναγράφεται αὐτὴ ἡ βράβευσίς ποὺ ἡ «Διάπλασις» τὴν ἀνήγγειλε κατόπιν. Ὁμολογουμένως δὲ ἡ «Ἀνθούλα» τὴν ἔβριζε, γιατί εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα παιδικὰ μυθιστορήματα τῆς Γαλλικῆς Λογοτεχνίας. Ἐνθυμίζει ἐν ἄλλο παγκόσμιον ἀριστοῦργημα, τὸν «Παῖδον καὶ Βεργινίαν» τοῦ Σαμπιέρ, μὲ τὴν διαφοράν ὅτι ἡ «Ἀνθούλα» εἶναι καθυπὸ γιὰ παιδικὰ. Συνδυάζει τὰ λογοτεχνικὰ προτερήματα μὲ τὴν παιδαγωγικὴν ἀξίαν κι' ἐνθ' ἑτέρῃ ὅσον δόξα βιβλία, ἐμπνέει τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα καὶ τὰς ὑγιεστέραις ἀρχάς. Σ. τ. Μ.

πόκι· οἱ χῆνες πῆγαιναν νὰ βροῦν τροφή· οἱ κόττες κακάριζαν καὶ σκάλιζαν τὸ χῶμα μὲ τὴ μύτη τους. Παντοῦ ζωὴ, κίνησις, θόρυβος. Ἀπὸ μακριὰ ἀκουγόνταν οἱ φωνὲς τῶν γεωργῶν ποὺ ὀργωναν μὲ τὸ ζευγάρι τους κι' ἔκαναν στὰ χωράφια αὐλάκια· βαθιά, ὅπου ἐσπερναν στάρι, νὰ φυτρώσῃ ἀργότερα, νὰ κἀμὴ ὥρατα στάχυα καὶ νὰ γεμίσῃ πάλι ἡ ἀποθήκη ἀπὸ στάρι, ποὺ θὰ πῆγαιναν στὸ μύλο νὰ γίνῃ ἀλεύρι κι' ὕστερα ψωμί στὸ σπῖτι, νὰ θρέψῃ ὅλα τὰ στόματα.

Ἐνα μόνο σπιτάκι, φτωχόσπιτο, ἔμενε κλειστὸ στὴν ἄκρῃ τοῦ χωριοῦ. Τοῦ κάκου φωνάζανε τὰ ζῶα· κανένας δὲν πῆγαινε νὰ τοὺς δώσῃ νὰ φάνε. Μιὰ γίδα ἔτρωγε τὰ γιόγκλημα ἀπὸ τὸ φράχτη ποὺ τριγύριζε τὸν κῆπο, — μὰ τί κῆπο! Ἄλλο δὲν εἶχε παρὰ λίγα λάχανα· οἱ βραγιές του ἦταν παραμελημένες καὶ χορταριασμένες. Μὰ καὶ τοῦ σπιτιοῦ ἡ σκεπὴ ἦταν χαλασμένη καὶ βέβαια ἡ βροχή κι' ὁ ἄνεμος θάμπαιναν ἀπ' τις πολλὲς τῆς τρύπες. Χωρὶς ἄλλο, μεγάλη φτώχεια βασιλεῦσε στὸ χωριό· τὸ σπιτὸ ἐκεῖνο!

Ἐπιτέλους μισάνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε τὸ προσωπάκι ἐνὸς κοριτσιοῦ ὡς ὀκτὼ χρονῶν. Τὰ μπερδεμένα του μαλλιά ἐπεφταν στὰ μάγουλά του. Ἦταν ξυπόλυτο καὶ τὰ μαῦρα του χέρια θάχαν πολλὸ καιρὸ νὰ πλυθοῦν. Ἀμέσως ἡ γίδα ἔτρεξε κοντά του κι' ἀκούμπησε τὰσπρο τῆς κεφαλὴ στὸ μάγουλό του. Μὰ τοῦ κάκου γύρεψε νὰ βρῇ τίποτα φαγώσιμο στὰ χέρια του.

Δὲν ἔχω τίποτα νὰ σοῦ δώσω, Ἀστέρω μου, τῆς εἶπε τὸ κορίτσι· μὰ θὰ κοιτάξω νὰ σοῦ βρῶ λίγα λαχανοφυλλὰ.

Κι' ἡ μικρὴ μπῆκε στὸν κῆπο, ἔκοψε πέντ' ἔξη πράσινα φύλλα, ἀπὸ τὰ λιγοστά του ἐκεῖνα λάχανα καὶ τᾶφερνε στὴν Ἀστέρω, ποὺ ὄρμησε νὰ τὰ καταβροχθίσῃ, πετῶντας γύρω στὸ κορίτσι, γιὰ νὰ δείξῃ τὴ χαρὰ τῆς.

Ἐ! τί κάνεις ἔξω, ἀκαμάτρα; φώναξε τότε ἀπ' τὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ μιὰ ἀντρίκια φωνή, βραχνή καὶ θυμωμένη.

Δίνω τῆς Ἀστέρως νὰ φάῃ, πατέρα.

Νὰ τὴ φάῃ περίδρομος τὴν Ἀστέρω σου, ποὺ κακὸ φόβο νάχῃ! Ἐλα γρήγορα νὰ μοῦ φέρῃς κρασί!

Τὸ κορίτσι μπῆκε πάλι στὸ σπῖτι καὶ πῆρε ἓνα πῆλινο κανάτι. Ἐπειτα πῆγε σὲ μιὰ γωνιά ὅπου ἦταν ἓνα βαρέλι, ἀνοιξε τὸν πόρο κι' ἔβαλε ἀπὸ κάτω τὸ κανάτι· ἀλλὰ δὲν ἔτρεξαν παρὰ λίγες μόνο στάλες. Τὸ βαρέλι τοῦ κρασιοῦ ἦταν ἄδειο!

Τὸ κορίτσι κατακοκκίνισε ἀπ' τὴ στενοχώρια του κι' ἀνατρίχιασε ἀπ' τὸ φόβο του, γιατί συλλογίσθηκε τὸ θυμὸ ποὺ ἔπαινε τὸν πατέρα του κάθε πρῶτ', μὰ πρὸ πάντων κάθε βράδυ, ὅταν δὲν εἶχε νὰ πῇ τὸ ταχτικὸ του. Ἄ, πῶς τρώαζε ἡ μικρὴ, ὅταν ὁ μεθυμένος

— Τῶφερες τὸ κρασί, μωρὴ χελώνα; Θέλω νὰ πιῶ!

— Νὰ τὸ κανάτι, πατέρα, δὲν ἔχει τίποτα μέσα.

— Δὲ σοῦ εἶπα νὰ πιάσῃς ἀπὸ τὸ βαρέλι;

— Ναι, πατέρα, πῆγα... μὰ εἶναι ἄδειο.

— Ἄδειο;!... Μὰ ποῦ νὰ σὰς πᾶρ' ἡ ὀργή!... Ἄδειο;! Καὶ τί ἔγινε τόσο κρασί; Δὲν τόπια βέβαια ἐγὼ ἓνα βαρέλι!...

— Μὰ οὔτε ἡ Ἀνθούλα, οὔτ' ἐγὼ τόπιαμε, ἀποκρίθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι ἡ ἀδύνατη φωνὴ τῆς μητέρας. Ἐμεῖς δὲν πίνουμε ἄλλο ἀπὸ νερό.

— Ἐλα, ἀς τὰ λόγια!.. Πῶς εἶσαι σήμερα;

— Ὅχι καλύτερα ἀπὸ χτές.

Εἶμαι τσακισμένη, μοῦ φαίνεται σὰ νὰ μοῦ ἔχουν σπάσει τὰ πόδια... Μὰ πρέπει νὰ δουλέψουμε, ἄντρα!.. Τὸν Αὐγουστο τελειώνει τὸ νοίκι μας καὶ πρέπει νὰ πληρώσουμε. Συλλογίσου πῶς χρωστάμε ἄλλα δυὸ χρονιάκια. Θὰ μᾶς πετάξουν ἀπὸ δῶ μέσα ἂν δὲν πληρώσουμε τοῦλάχιστο ἓνα.

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάμω; Νά, ἐγὼ δὲν ἔχω καρδιά νὰ δουλέψω ἀπὸ τότε ποὺ ἐπείσες ἐμεῖς στὸ στρώμα... Ἀπὸ ἀναποδιὰ σὲ ἀναποδιὰ πᾶμε. Τὸ μοσχάρι μᾶς φόφησε· τὰ γουρουνόπουλα μᾶς φόφησαν. Κι' ὅλο βρέχει. Δὲ βλέπεις; Τὸ χῶμα ἔγινε λάσπη, τὸ σιτάρι θὰ σαπίσῃ καὶ δὲ θὰ φυτρώσῃ.

— Δὲν τὸ λὲς καλά, ἄντρα! Οἱ βροχὲς ὠφελοῦν καὶ τὸ σιτάρι θὰ φυτρώσῃ. Μὰ σὺ ἔχασες ἀμέσως τὸ θάρρος σου κι' αὐτὸ μᾶς χαντάκωσε. Δὲ λέω, ἐγὼ εἶμαι ὅλο ἄρρωστη, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυσα τόσο αἷμα. Μ' ἂν δὲν τᾶφινες ἐσὺ ὅλα σύξυλα, ἂν δὲν τὰ παρατοῦσες στὴ μέση, ἂν δὲν πῆγαινες καθεμέρα στὴν ταβέρνα, κουτσὰ στραβά, θὰ τὰ βγάζαμε πέρα.

— Καλὰ, σῶπα... Θὰ προσπαθήσω νὰ κάμω θάρρος. Νά, ἐγὼ τώρα πᾶω νὰ σκάψω τὸ χωράφι. Ἐσὺ φρόντισε γιὰ τὰ ζωντανά.

Κι' ἔφυγε γιὰ τὸ χωράφι.

Κάθε πρῶτ' ἡ Ἀνθούλα ἀκουγε τὰ ἴδια λόγια, τὰ ἴδια παράπονα ἀπὸ τὴ μητέρα τῆς καὶ τις ἴδιες δικαιολογίες ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, συχνὰ μαζὶ μὲ βρισιές καὶ βλαστήμιες.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρ. Ἀρ. Π. Κ. καὶ Γρ. Ε.

«Τὸ χωράφι αὐτὸ εἶναι δικό μου...»

γύριζε τὴ νύχτα τρικλίζοντας κι' ἔσπαζε τὰ λίγα πιατικά ποὺ βρισκόταν ἀκόμα στὸ φτωχὸ χωριάτσπιτο!...

— Ἐ, Ἀνθούλα! τῆς ξαναφώναξε. τί κάνεις ἐκεῖ τόσην ὥρα; Κόκκαλα ἔχει αὐτὸ τὸ κρασί;

Ἡ Ἀνθούλα γύρισε μὲ ἄδειο κανάτι. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ πατέρας τῆς σηκωμένος ντυνόταν· μὰ ἡ μητέρα τῆς ἦταν ἀκόμα στὸ κρεββάτι, — καὶ τί κίτρινη κι' ἀδύνατη ποὺ φαίνονταν αὐτὸν τὸν καιρὸ ἡ δυστυχισμένη!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΥΘΟΣ

Αριθ. Έγκρ. 1

Κάποιο βράδυ, κάποιος λύκος άκουσε παιδί να κλαίει, άκουσε και τη γιαγιά του να μαλώνει και να λέει:

«Αν τὰ κλάματα δὲν πάψης, νὰ, τὸ λύκο πού περνάει στὴ στιγμὴ θὰ τὸν φωνάξω νάμπη μέσα νὰ σὲ φάη!»

Χαρά ὁ λύκος, μὴ ρωτᾷτε! «Ὁ, τι ἀκούει τὸ κομπιδιένη καὶ ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα στέκεται καὶ περιμένει...

Μὰ περνᾷ καμπόση ὥρα, παύει τὸ παιδί νὰ κλαίει, μετανοῖνει κ' ἡ γιαγιά του, τὸ χαϊδεύει καὶ τοῦ λέει:

«Μὴ φοβάσαι σὺ, χρυσό μου, κ' ἀνὰ νύκτι ὁ λύκος λᾶλη, τὸ ῥαβδί μου εὐθὺς ἀρπάζω καὶ τοῦ τὸ μετρώ ὅτ' ῥάχη...»

Τάκουσε κ' αὐτὸ ὁ κῆρ-λύκος κ' ἐνὶ φρενὶ μετ' ἑσπέρᾳ, λέει: «Σὲ τούτῃ δὲ τὴ χώρα, ἄλλα λέν καὶ κάνουν ἄλλα!»

(Κατὰ τὸν Αἰσώπου)

Μεγάλη Ἑλλάς

ΣΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ

Αριθ. Έγκρ. 4.

«— Κατὰ, τσιγάρα, σπύρτα!!! Κόλλες, φάκελλα!!!»

Ἐνα μικρὸ παιδάκι διαλαλοῦσε τὸ ἐμπόρεμά του. Ἐνα παιδάκι ὡς ὅτι χρόνων, με φτωχικά μὰ καθάρᾳ ρουχάκια καὶ μ' ἕνα κισσελάκι μετ' ἐμπόρεμά του, περασμένο ἀπὸ ἕνα λουρί στὸ λαιμὸ του. Τὸν ἐπὶ πλάσσει καὶ ἄγορασα λίγο χαρτί. Πρώτῃ φορὰ τὸν ἔβλεπα ἀπὸ τόσο κοντὰ ὥστε προσοπάκι μᾶλλον ὀχρὸ, μάτια καὶ μαλλιά καστανά, στομάχι μεγάλο ὄχι ὁμορφος, ἀλλὰ συμπαθητικὸς. «Πὸς σὲ λένε, μικρέ;» Ἀντὼν. «Ἀπὸ τοῦ εἶσαι;» Ἀπὸ τῆς Σμύρνης.

Καὶ μὴ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του, τὴν τραγικὴ ἱστορία ὅλων τῶν προσφύγων. Κάηκε τὸ σπῆτι τους. Γυμνοὶ γλύτωσαν κ' ἐφύγαν ἀπὸ τὴ Σμύρνη αὐτοὺς, ἡ μητέρα του κ' ἡ μικρὴ του ἀδελφούλα, ἡ Σοφίτσα. Ὁ πατέρας του εἰμὲν ἐκεῖ. Τὸν σκότωσαν; ἡ τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο οἱ Τούρκοι; Δὲν τὸ ξέρει ὁ μικρὸς· καί μὴ εἰδήση ἀπὸ κεῖ-πέρα· ἐλπίζει ὅμως πὸς ὁ πατέρας του θὰ ἐπιστρέφῃ. Ἡ μητέρα του ὅμως ξενοδολεῖται γιὰ νὰ τρέφῃ τὰ παιδιά.

«— Καὶ σὺ τί κάνεις τὰ λεπτά τοῦ κερδίζεις; τὸν ῥώτησα.

«— Ἀγοράζω καινούριο ἐμπόρεμα κ' ὅσα περσέφουν τὰ δῖνα στὴ μητέρα μου καὶ μοῦ τὰ κρύβει. Κι' ἄμα γίνονται πολλὰ, θὰ τὰ στείλουν στοὺς Τούρκους, νὰ μοῦ στείλουν πίσω τὸν μπαμπά μου.»

Καὶ σὺ νὰ τὸν ἐπύνη; ἡ λύση καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν δοῖ νὰ κλαίει, ἀπομακρυνθὲν γρήγορα, καὶ σὲ λίγο πάλι τὸν άκουσε νὰ φωνάζει

μετ' ἐν τρεμουλιαστῇ φωνούλᾳ του: «— Κατὰ, τσιγάρα, σπύρτα!!! Κόλλες, φάκελλα!!!»

Ασπρὸ Συννεφάνι

Ο ΑΔΗΣ

Αριθ. Έγκρ. 3

Μιά ἀραπὶνα, κατὰμουρη κ' ὁ λοστρόγγυλη, μᾶς ἐπεσεκεπτόταν τακτικά τὸν καιρὸ πού ἀρχίζαν νὰ βγάζουν φύλλα τὰ κλήματα, καὶ μᾶς ζητοῦσε νὰ κόψῃ λίγα γιὰ νὰ κἀν ντολμάδες. Ἐφενε πάντα μαζί της καὶ τὸ ἀγοράκι της, τὸν Ἀλῆ, ἕνα ἀραπάκι τεσσάρων πέντε χρόνων, ὁλόμαυρο κ' ὁλοστρόγγυλο κ' αὐτὸ σάν τὴ μητέρα του. Ἦταν πολὺ γλυκὺς ὁμοῦς ὁ μικρὸς Ἀλῆς μετ' ἐν γυναικί-στερὸ προσώπῳ του, τὰ εὐκρινῆ μάτια του πού μόνο τὰσπρό-δια τοὺς ἔβλεπε, καὶ τὴν κόκκινη γλωσσίδα του πού τὴν ἐβγάζε συχνά. Τὸν ἀγαποῦσαμε πολὺ καὶ τοῦ δίναμε νὰ παίξῃ ὅλα μας τὰ παιγνίδια, ὅσην ὥρα ἡ μητέρα του ἐκοβε κληματοφύλλα.

Ἐξαφνα χάσαμε τὸν Ἀλῆ καὶ τὴν μητέρα του καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ δὲν ξέραμε τί ἔγινε, ὅταν μιά μέρα, ἡ Ἀραπὶνα ἤλθε μόνη. «Ποῦ εἶναι ὁ Ἀλῆς;» τὴ ρωτῆσαμε. «— Ἀχ, κουζούμ', μᾶς λέει. Πάει Ἀλῆ! πῆδανε τὸ χρυσό μου!» Κι' ἔλυσσε στὰ κλάματα ἡ δυστυχισμένη ἡ μάνα.

Ἀπὸ τότε πάλι χάθηκε, δὲν τὴν ξαναεἶδαμε. Συγὰ ὅμως θυμύ-μαστε τὸν καίμενο τὸν Ἀλῆ καὶ ρωτιώμαστε: «Ἀραγε νάγινε μαῦ-ρο ὡγγελάκι στὸν οὐρανὸ;

Αφρισμένο Κῆμα

ΣΣ

«ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙΑ»

Αριθ. Έγκρ. 9

Καὶ στέκομαι βουβὴ κ' ἀκίνητη μπροστὰ σὲ μιά μαρμαρίνη κο-λίνα

Ποῦ μοιάζει με λευκὴ βασιλίσσα φορώντας τὸ φεγγάρι γιὰ κορόνα· Βασιλίσσα πού ψάχνει μέσο στᾶ-πείρο

Παλιὰ ἐνδύμια τώρα ἐρειπωμένα, Τὰ φωτερὰ της πλάθει δνειροῦτα Στὰ μεγαλόπρεπα τὰ περασμένα.

XV

Ἀσπρα, μικρά, τὰ σύννεφα με προβάτᾳ μοιάζουν Πού βόσκουν μέσα στᾶπειρο, τὸ γαλατὸ βασιλεῖο.

Καὶ μετ' ὅν ἦτο τῆς βροχῆς, γλυκὰ γλυκὰ βελάζουν... Μὰ τὸ φεγγάρι γιὰ βοσκό λατρεύουν, ἡ τὸν ἦλιο;... Ἐανθὴ Ἑλληνιστοῦλα

ΣΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Αριθ. Έγκρ. 8

Εἶναι πρωτὶ.

Ὁ λαμπρὸς ἥλιος σκορπᾷ τὴς ζωογόνες τὸν ἀνέλινος στὴν πλάση· οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀρχίσει τὴς δουλειές τους· τὰ πουλάκια κελαι-δοῦν στὰ δένδρα χαρῶπ'· τὸ ἀε-

ράκι φυσᾷ ἀπαλὰ ἀπαλὰ, ριτιδι-νοντας τὴ θάλασσα σὲ μικρὰ-μικρὰ κυματάκια, κ' ἐγὼ, καθι-σμένη στοὺς βράχους τῆς ἀκρο-γιαλίας, ἔχω σὲ σένα στραμμένα τὰ βλέμματά μου, σὲ σένα, ὦ γλυκεῖά μου πατρίδα!...

Νυχτερίδα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός:—Μπαμπά, γιατί στὸν πόλεμο πάνε μόνο στρατιῶτες καὶ δὲν πάνε κ' ἄνθρωποι; (Γεγονός)

Κωνσταντινουπολίται *

Ὁ Ἀθωός:—Τόσο πρᾶμμα, καίμενε, δὲν ξέρεις; Μὰ τὸν πρῶ-τὸ βλάκα πού θὰ ρωτοῦσε, θὰ σοῦ τὸλεγε.

Ὁ Ἀραμῆς:—Μὰ γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ, φίλε μου, ρώτησα σένα. Μυστηριώδης Ὑπανωτιστής *

—Κάθισε φρόνιμα, Τάκη! Μὴ μᾶναγκάσης νὰ σὲ δεῖρω. Μόνο τοὺς γαϊδάρους δερνουν.

—Καλέ, τί λές, μαμά! Ἐγὼ εἶδα προχθὲς ἕναν ἄμαξά πού ἔδερεν τᾶλογό του.

Δοξαμένη Φουτανέλλα *

Στὸ Σχολεῖο.
—Τι πνεῦμα ἔχει ἡ ἀλώπηξ;
—Πονηρὸ λένε, κύριε καθη-γητά.

Ἡρώς τῆς Κιουτάχειας

212^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ὁ νέος 212ος Διαγωνισμὸς Λύ-σεων ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα καὶ θὰ περιλάβῃ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκή-σεις πού θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς 3^{ης} τριμηνίας, ἡτοι Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου καὶ Φε-βρουαρίου.

Οἱ κυριώτεροι ὅροι τοῦ Διαγωνι-σμοῦ εἶναι οἱ ἑξῆς:

1ον.—Εἰμποροὶν νὰ λάβουν μέ-ρος δωρεάν μόνον ὅσοι ἔχουν ψευ-δώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1924 (ἡ θῆκη τῶν τοιούτων μέχρι τῆς ἡμέρας πού θὰρξίσουν νὰ στέλλουν λύσεις). Οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ ἡ ἀδέλφαι συνδρομητῶν ἄνευ ψευδο-νύμου, πρέπει νὰ συνοδεύουν τὰς λύσεις καὶ φυλλάδιον μετ' ἡραμμά-τῳσημον ἡ νόμισμα δεκάλεπτον, καὶ μετ' εἰκοσάλεπτον οἱ κατὰ φύλ-λον ἀγοραστά.

2ον.—Αἱ λύσεις πρέπει νὰ εἶναι γραμμέναι εἰς ἰδιαίτερον χαρτί τῶν Λύσεων, πού τὸ προμηθεύει τὸ Γραφεῖον μου. Τὸ χαρτί αὐτὸ πω-λεῖται εἰς φάκελλους πού περιέχουν 13 φύλλα, ὅσα ἀρκούν διὰ τὰς λύ-σεις μᾶς τριμηνίας. Διότι καὶ καὶ φυλλάδιον λύσεις, ὅσον οἷλαι καὶ ἂν εἶναι, πρέπει νὰ γράφονται εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτιοῦ· ἀλλὰ κ' αἱ προσθηκαὶ ἡ αἱ διορθώσεις πού εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ στείλῃ κατόπι, καὶ αὐταὶ ἐπίσης πρέπει νὰ εἶναι γραμμέναι χωριστὰ εἰς τόσα φύλλα χαρτιοῦ τῶν Λύσεων ὅσα εἶναι τὰ φυλλάδια εἰς τὰ ὅποια ἀνα-φέρονται. Λύσεις γραμμέναι εἰς ἄλλο χαρτί δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Ὡστε τὸ πρῶτον πού θὰ κά-μῃ ὅποιος θέλει νὰ διαγωνισθῇ, εἶναι

Τὸ ΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς 4^{ης} Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἐπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 15, ταχυδρομικὰ δὲ ἀποστελ-λόμενος δραχ. 16 διὰ τὸ Ἐσω-τερικὸν καὶ δραχ. 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς 5^{ης} Περιόδου (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-μοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφὸς δρ. 47 καὶ ὁ ραμμένος δρ. 50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 2 ὁ ἑξωτερικὸς καὶ δρ. 5 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 12,—εἴτε ἀρραφὸς, εἴτε ραμ-μένος.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 26 Νοεμβρίου 1923

Ο ΝΕΟΣ ΜΑΣ ΧΡΟΝΟΣ

Εἰμ' εὐχαριστήμεν! Ὁραῖος τύ-πος, ὠραῖο χαρτί, ὠραῖες εἰκόνες. Ὡς ἐμφάνισαι, ἡ «Διάπλασις» σας ὀλίγο πιά διαφέρει ἀπὸ τὴν «Δι-άπλασιν» τοῦ καλοῦ παλιν κειρῶ. Κι' ἂν τότε τὸ χαρτί,—ἐκείνο τὸ ρῶς, ὅσοι τὸ θυμάσθε.—ἦταν κα-λύτερο, ὁ τύπος ὁμοῦ σήμερα εἶναι καθαρότερος. Καθὼς βλέπετε, κ' αὐτὰ τὰ φιλοῦστικα στοιχεῖα δι-αβάζονται μὰ χαρὰ. Ἀφινὸν δὲ τὴν ὕλη, γὰρ ποτὲ δὲν ἐπρόκειτο γι' αὐτὴ ἡ ὕλη τὸν περιοδικὸν μας πάντα ἦταν διαλεχτὴ καὶ καίς τῶμος ἀνώτερος τοῦ προηγουμένου, ὅπως ὁ φτενός, πού καθὼς μ-πορεῖ νὰ κρίνετε καὶ μόνοι σας ἀπὸ σήμερα, θὰ τοὺς ξεπεράσῃ ὅλους. Μπορῶ λοιπὸν νὰ εἰμ' εὐχαριστή-μένη...ἀπὸ τὸν ἐξυτὸ μου. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ εὐχαριστήθῃ κ' ἀπὸ σας. Ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμία ἀμφιβολία πὼς, βλέποντες τὴς προ-σθήσεις μου, τοὺς κόπους μου, τὴς θυσίας μου, θὰ κάμνετε καὶ σῆς δὲ, μ-πορεῖτε γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσετε!

Ο «ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ»,

Κάθε χρόνο, ὁ νέος «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ» ἀρχίζει ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο. Φέτος ἀναβάλλω γιὰ λίγο τὴν δημοσίευσή του, γιὰ νὰ τὸν ἐπεξεργασθῶ καὶ νὰ τὸν βελτιώσω. Εἶναι, βλέπετε, ὁ Συνταγματικὸς μας Χάρτης, γραμμένος ἀπὸ τότε πού ἔδωσα Σύνταγμα στὰ παιδιά μου, δηλαδὴ τὸ 1897. Φυσικά λοιπὸν κ' ἡ γλώσσα του, γιὰ σή-μερα, εἶναι πολὺ καθαρὴ ὡς καὶ καὶ κάπως στρυφνὴ, καὶ πολλὰς δι-ατάξεις πού προστέθηκαν ἡ ἄλλαξαν σιγά-σιγά κατόπι, δὲν πολυταιριά-ζουν μετ' ὁ σύνολο καὶ φαίνονται σάν μπαλῶματα. Γι' αὐτὸ ὁ «Ὁδη-γός» πρέπει νὰ ἐναρξηθῇ, νὰ ἐναρ-ξηθῇ, νὰ γίνῃ πάλι ἕνα σύνολο ὁμοιόμορφος ὅπως ἦταν, ἀλλὰ καὶ πὺς συγχρονισμένο. Ἐνταὶ ἀναγκά-ζομαι νὰ τὸν ἀναβάλω γιὰ λίγες ἐβδομάδες. Ἀλλὰ δὲν σημαίνει. Οἱ παλτοὶ συνδρομηταὶ ἔσπετε τις δι-ατάξεις, πού θὰ μείνουν ὅλες σχεδὸν οἱ ἴδιες. Οἱ νέοι πάλι δὲν εἶναι καὶ καμμία ἀνάγκη νὰ τὴς μάθουν ὅλες μαζὶ ἀπ' τὴν ἀρχή. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς πορευθῶμεν μετ' ἐς κυριώτερες πού πάντα ὑπάρχουν στὸ φύλλο. Κι' ὡς πού νὰ πάρουν ψευδώνυμο,—γιὰ τὸ ὅποιο ἀρκεῖ νὰ ἔξερουν δὲ στοιχεῖα 5 δραχμῆς καὶ ὅτι πρέπει νὰ μὴ προτείνων οἱ ἴδιοι πέντε-ἕξι τῆς ἀρεσκείας των γιὰ νὰ τοὺς διαλέξῃ ἕνα,—καὶ νὰρξίσουν νὰ μὴ γράφουν, θὰ δημοσιευθῇ κ' ὁ «Ὁδηγός» καὶ θὰ τοὺς κἀν ἑστέριζ.

Μὲ πολλή μου χαρὰ μαθαίνω ὅτι προσδεύει ὁ Σὺλλογος «Συναδέλ-φους» πού ἱδρύθηκα στὴν Ἀλε-ξάνδρεια ἀπὸ φίλους μου. Σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ Σὺλλογου εἶναι ἰον ἡ διὰδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας στὴν Αἴγυπτο, 2ον ἡ ἐνωσις των ἐκεῖ διαπλάσσειν καὶ 3ον ἡ ψυχα-γωγία των μετ' ἀναγνωρίσεως, ἐνδρ-

μὲς, ἔδωκε βιβλιοθήκης κτλ. Εὐ-χαρὰ καὶ εὐδοκίμησι καὶ συνιστῶ στοὺς Αἰγυπτίους φίλους μου νὰ υποστηρίξουν τὴν «Συναδέλφωσιν». Μοῦ κακοπαίεται πολὺ, Πολε-μιστὰ τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ ἐκναπῶ ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα», πού με βε-βαιῶναι ὅτι εἶναι πρωτότυπα, δικὰ σου, καὶ θέλεις νὰ ποῦρὸν τὸ λόγῳ μου, εἶναι ὅλα γνωστότατα, ἀπὸ παλίου μου τόμου ἡ ἀπ' ἄλλου. Ἀντιγραμμένη ἐπίσης ἦταν κ' ἡ «Τράτα» πού μ' ἐγέλασες καὶ σοῦ τὴν ἐδημοσίευσας γιὰ δική σου. Συμπεραίνω λοιπὸν πὼς δὲν θάνα διὰ σου οὔτε αὐτὰ τὰ δύο πού μοῦ στέλνεις σήμερ. Ἀλλὰ μιά φορά γελέμην. Τίποτα πιά δὲν θὰ δεχθῶ ἀπὸ σένα, ἂν δὲν μοῦ ὑποσχεθῇς πὼς δὲν θὰ ἐκνακάνης. Μὲ συγχώρησον διὰ τὸ γράμμα σου. Γιὰ τῆς Αἰολίδος, κ' εἶμαι ὑπερήφανη γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ με ἰεω-ρῇς «παρρηγοῦ ἄγγελο» στὴν σημε-ρινή σου δυστυχία καὶ νὰ περνώς μαζὶ μου ἔστω καὶ λίγες ὥρες εὐ-χαρίστες. Ἡ συνδρομή σου θὰ ἐνα-νευθῇ ἀπὸ τὸν Ἑρᾶν κ' ἂς ἔξερουν κ' οἱ φίλοι μου, πού ἔστειλαν τὸν ὁβολὸ τους γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ὅτι πολλὰ φτωχὰ προσφυγόπουλα πα-ρηγορήθηκαν μετ' ὁ ὠραῖο τους αὐτὸ κίνημα.

Κι' ἀκόμη κυριότερα, Νάρμισες, θὰ λαβίνετε στὸ ἐξῆς τὸ φύλλο μου: Σάββατο πρωτὶ-πρωτὶ ἡ καὶ Παρασκευὴ βράδυ, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν Πέμπτη θὰ εἶναι τυπωμένο. Ἐνταὶ τὰ ἐκάνοντα φέτος κ' ἐλπίζω νὰ μοῦ ἐκναδῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν τάξη. Σοῦ ἐνέκριν' ἦδη ἕνα κομμάτι, πού ἡ σειρά του εἶναι νὰ δημο-σιευθῇ στὸ ἐπόμενον. Ὁ κ. Φ. σ' εὐχαρίσται πολὺ.

Σὲ συγχώρω, Πεισματάρη, γιὰ τὸ «σερπικὸν» τῆς Ἀγγλικῆς Σχο-λῆς. Νὰ, τώρα πού ἐμαθες ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπο-λέοντος καὶ σ' ἐνδιαφέρει τόσο ἡ Γενική Ἱστορία, θὰ διαβάζῃς μετ' ἐπὶ εὐχαρίστησιν τοῦ «Βαπτισ-τικῶς», πού ἀναφέρονται στοὺς πολλοὺς τῆς Γαλλίας, ἀπὸ τὸ 1830 ἕως τὸ 1870,—περίοδος πολὺ λίγο γνωστὴ σὲ μᾶς, πού ἀπὸ τοῦ ναπολεονταίου πολέμου πηδούμε ἀμείσως στὸν Γαλλογαερμανικόν.

Ὁραῖος Ἐπιστολὰς μοῦ ἐ-στειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κ' οἱ ἑξῆς: Γεώργιος Μίσιος, Ἀτρόμητο Ἐξωκίτι, Ἰόνιος Ζέφυρος, Ζό-ξια, Νηοὶ τῆς Ἀφροδίτης, Κου-ρέλι, Ἀφροδίτη, Γελασία, Πό-λις τῶν Ὀνείρων καὶ Στήριγμα τῆς Πατρίδος.—Ἐστέλεσα τὰς παραγγέλεις των καὶ τοὺς εὐχαρί-στῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

(Κάθε συνδρομητὴς μετ' εὐδώνυμο ἐγκεκριμένο γιὰ τὸ 1924, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὴ στείλῃ ἀπὸ ἕνα ἡ δύο κομμάτια σύντομα, πρωτό-τυπα ἡ μεταφρασμένα, ἑμμετρα ἡ πεζὰ, σάν αὐτὰ πού δημοσιεύονται στὴν σημερινὴ Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν, γιὰ νὰ τοὺς τὰ δημο-σιεύω, ἂν εἶναι καλὰ κ' ἐγκριθοῦν.)

Ἐγκρίσεις 13. (Μεταφρα-σμοί) τοῦ Σκαλοῦ.— 14 «Ὁ

φιλάργυρος» τοῦ Ναυτοπαίδος τῆς Δόξης.— «Τὰ πρῶτα κίτρινα φύλ-λα», 1ο τῆς Δοσούλας τῆς Ἀδ-γῆς.— 16. «Χυνοῦπορ», 1ο τοῦ Μίμη Μπιζάνη.— 17. «Στὴ μάνη μου» τῆς Κίτρινης Μάσκας. (Μόνον τὸ τελευταῖο διςτιχὸ δὲν ἦταν καλὸ, ἀλλὰ διορθώθηκε εὐ-κολα).— 18. «Ὁ κύρ-Κόπ», 2ο τῆς Δοσούλας Φουτανέλλας.— 19. «Τὰ Κάλαντα» τοῦ Φιλελευ-θέρου Ἀθλητοῦ (ἐπίκαιρον, πού τὸ διορθώσε λιγάκι ὁ Ἀνανίας).— Ἐχουν ἐγκριθῇ κ' ἄλλα, μὰ δὲν ἔχω τόπο νὰ τὰναφέρω σήμερ.

Ἀπογορημένοι: «Μὴ Κυρι-ακή στὸ χωριό» 1ο τῆς Μιλβηλ. Ἀπιζνο, φανταστικόν. Σ' ἕνα χω-ριό, ὅταν ἔχουν πεθάνει, δὲν χο-ρεύουν, ἀλλὰ πάνε ὅλοι στὴν κη-δεῖα κ' ἡ κηδεῖα δὲν γίνεται τὸ δεῖλι, μετ' ὁ ἡλιοδασκαλεῖ. Νὰ γρά-φετε ἀληθινὰ, πραγματικά, μετ' ὁ παρτήρησι, ὅχι μετ' ὁ φαντασία. —«Ὁ Φιλάργυρος» 1ο τοῦ Ἰονίου Ζέφυρου. Ἀρκετὰ ἀκατάλληλο, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ κακομεταφρα-σμένο: «Ἐξῆς εἰς μὴν πόλιν εἰς φιλάργυρος ὅστις...» Τὶ γλώσσα εἶν' αὐτή; Ἐνταὶ γράφω ἐγὼ: ἔτσι σὰς μαθαίνω νὰ γράφετε: «Πρωτὶ Βράδυ», 1ο τοῦ Κατεπὰν Καραπιπτερῆ. Ὁψ' αὐτὰ τὰ αὐθινα μετεωρολογικὰ! Τὶ εἶπαμε;—Γνωρίζω μετ' ὁ Παπα-γάλον» τῆς Ἀγλαῖας Μαροῦ. Κα-λούτακο, θὰ τὸ διορθωθῇ λίγο καὶ θὰ τὸ δαξῇ. Ἀλλὰ χωρὶς ψευδο-νυμο δὲν ἐπιτρέπεται.—«Σὰν ζω-γραφία», 1ο τῆς Δευκῆς Περι-στερᾶς. Στρυφὸν κάπως καὶ σκο-τεινόν. Πιὸ ἀπλὰ, πού καθαρὰ πράγ-ματα ἔθελω.—«Σαλαβωμένο Πουλί», 2ο τῆς Κίτρινης Μάσκας. Καλόν. Μὰ ὁ ἄθελα νὰ ἐναρξηθῇ πὺς σύντομον καὶ πὺς ὁρμηκόν. Νὰ λει-φωμεν ὅλα τὰ περιττά.—«Ὁ Κούλη», 2ο τοῦ Μίμη Μπιζάνη. Κάτι μ-πορεῖς νὰ βγῇ, ἀλλὰ δὲν βγῇκε. Ἄλλο περιμένει κανεὶς κ' ἄλλο βλέπει στὸ τέλος.—«Τὸ ἀεράκι», 1ο τῆς Συννεφίνης Ἀδρας. Ἀ-σήμερον. Δὲν βγαίνει τίποτ' ἀπ' αὐτὸ Νάταν τὸν ἀκόμω μετ' ἐπὶ γράμμου.—«Ὁ τρεῖς ἐρωτήσεις» 2ο τῆς Δοσούλας τῆς Ἀδγῆς. Ὁρατοῦτο, ἀλλὰ ἔσπετε νὰ μετ-αφρασθῇ σὲ στίχους ὅπως εἶναι τὸ πρωτότυπον. Πεζὸ δὲν γίνεται, χάνει πολὺ.—«Μὴ ἐκδρομὴ στὸ χωριό» καὶ «Τελευταία ἡμέρα στὴν πατρίδα μου», 1ο καὶ 2ο τοῦ Τρα-γοῦδιος τῆς Πατρίδος. Ἀτρεχνα καὶ τὰ δύο. Προπάντων τὸ δευτέρον, πού τὸ θέμα του εἶναι τόσο ὠραῖο καὶ σήμερ, καθὼς λέγουσιν, νερό.—Γιὰ τὰ ἄλλα στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνα-γνώστη, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαίωματος δρ. 5.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναγνωσμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγῶνα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κριταία.

Νέα Ψευδώνυμα: Τραγοῦδι τῆς Ψυχῆς ἁ (ῖ). Ἀορμῆς, κ. (ΕΠ). Εὐδοκίμη, κ. (ΜΦ). Ἀφανῆς Ἡ-ρώς, ἁ. (ΣΣ) Βιντόν, ἁ. Γυ

(εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω· νὰ σὲ ἴδω!) Πικρὴν Σκλαβίαν (καλῶς νὰ ἔλθετε· ὑπομονή...) Φαγάναν (τὰ εἶπαμε· εἶδες ἀδικροπιά;) Τσαο-λατάνον (βεβαίως μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ αὐτὸ ὥστε μὴν τὸ ἀλλάξῃς) Λεωνίδαν Σ. Πολ. (ἔστειλα 10 τετραδία) Πουλὶ τῆς Καταγίδος Ἰνές, Ναυτοπαιδα τῆς Δόξης, Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας, Ροδοδάφνην κτλ. κτλ.

Νικόλαον Γ. Κορ., Πρόμαχον τῆς Ἑλευθερίας, Γεώργιον Ἀδρ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἀπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25ην Νοεμβρίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 21ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1 Φεβρουαρίου.

Δύλωδις.—Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσιν ἐγκριμένων Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς αἱ ὁποῖαι ἐστάλησαν, ἡ θὰ σταλοῦν μέχρι τέλους Δεκεμβρίου, διὰ τὸν 21ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Ἀ' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1924. Οἱ νέοι συνδρομηταὶ δὲν ἔχουν πλέον καιρὸν νὰ στείλουν τοιαύτας Συλλογὰς, οὔτε γνωρίζουν ἄλλως τε τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ διὰ νὰ συμμορφωθῶν. Ἀς ἐπιφυλαχθῶν λοιπὸν νὰ στείλουν διὰ τὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος διὰ τὴν Β' Ἑξαμηνίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ κανεῖς, οὔτε παλαιὸς συνδρομητὴς οὔτε νέος, δὲν θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

1. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτό μου δὲν εἶναι λίγο, τὸ δευτέρό μου ὀλίγη ζωὴ. Αὐτὰ τὰ δύο μοιᾶμα σμίγη. Καὶ κάνω Ἱστορικὸ γινώστο πολὺ.

Παναγιώτης Χονδρογιάννης

2. Συλλαβογράφος

Ἀρθρο, πλανήτη, ἀντωνυμία, Τὰ γράφεις ὅλα στὴ σειρά. Καὶ τῆς Πελοποννήσου πόλη. Σκαρώνεις, φίλε, μὴ χάρα.

Ἦχος τῆς Κιουρκίας

3. Συλλαβογράφος καὶ Μεταγραμματισμός

Ἄν ἓνα φθόγγο μουσικὸ Μ' ἓνα νησάκι ἐνώσης, Ἐνα γυαλάκι στρογγυλὸ Χρήσιμο θὰ μᾶς δώσης.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τὴ μέση Ἄν μεταγραμματίσης, Κανένας δὲν θὰ πῇ, Γιατὶ θὰ τὸν φωτίσης.

Πάν ὁ Ὁρεσίβιος

4. Μεταγραμματισμός μετὰ Τογογράφον

Κάποιο ἀπὸ τὰ κερσφόρα Ἐνα γράμμα του ἀλλάζει. Καὶ τὸν τόνο κατεβάζει. Καὶ μιὰ πόλη πού τὴν ἔχεις Ἐκεῖ-πέρα στὴν Ἀσία, Στὴ στιγμὴ παρουσιάσει.

Μάγισσα

5. Δημῶδες Αἶνιγμα

Κόκκινος Φράγκος ἐρχεται Μὲ τὴ χρυσὴ καρπάλα. Καὶ τὴν καρπάλα του χτυπᾷ. Καὶ τοὺς νεκροὺς σηκώνει.

Ναυτοπαις τῆς Δόξης

6. Φάνελλος

* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται· ὀρίζοντός ἄνω, πόλις τῆς Γαλλίας· κάτω, μυθοποιός· καθέτως δεξιὰ, προφήτης· ἀριστερὰ, πόλις τῆς Βουλγαρίας. Διαγωνίας δὲ, ἐκ τῶν ἄνω ἀριστερὰ, κλασσικὸς Γάλλος συγγραφεὺς· καὶ ἐκ τῶν κάτω, θάλασσα τῆς Εὐρώπης.

Φίωτης Δεβάντες

7. Κρυπτογραφικόν

1234567890 = Μυθικὸν τέρας.
26043 = Ἀρχαῖος ἥρωας.
39590 = Ἄνεμος.
48243 = Ἀστερισμός.
5256390 = Ὀρυκτόν.
68243 = Μουσικὸς.
76256 = Θορίον.
8926 = Δένδρον.
9865290 = Ποιητής.
0657890 = Ἀκόλουθος θεοῦ.

Περαιστῆς

8. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαία γράμμα τῶν κάτωθι ζυτουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἥρωα τοῦ 1821:

1, Νῆσος τοῦ Ἰονίου· 2, Μοῦσα· 3, Προφήτης· 4, Πλανήτης· 5, Ἀγγλος ποιητής· 6, Ζῶον μιμητικόν· 7, Μυθικὸς ἥρωας.

Κατετὰν Καραπιπέρης

9. Ἑλλητισύμφωνον

ιν-οει

Μυστηριώδης Ἰαπεύς

10. Γρίφος

αγ ι
αγ μηδ αγ εῶμαι ι Γ ι το
αγ ι
αγ ι

Διαβάτης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

11. Sans Voyelles

Sln-t-brs

Gvrr-t bch

Εὐγενής Ἰαπότης

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 31

397. Παλαμίδι (πάλλα, μύδι).—
398. Ψῆφος (ψῖ, φῶς).—399. Ἰ-καρία-Καρία.—400. Ἐλβα-Ἀβελ, Κάιν-Κίνα.

401. ΣΙΤΟΣ 402—406. Διὰ τοῦ Ο: βέλος, μό-
MINΩΣ ρέα, τόπος, γό-
ΚΩΔΩΝ θος, μόνος.—407
ΣΠΑΗΝ Ἱστορία (ΒΙΣ)
ΚΥΡΟΣ ΜΟΝΑΣ ΤΟ ΡΥΛΑ...—
ΣΑΟΥΛ 408. ΔΕΥΚΑ-

ΛΙΩΝ (Δράκων ΡΕα, Παΰσανις, Θουκυδίδης, Ἀθῆναι, Δαναΐδ, Ὀκτώβριος, Ἀγαμέμνων, Σιν-
τάγων.—409. Φωνὴ λαοῦ φωνή
θεοῦ.—410. Ὁ Ἀδης ἐπικράνηθ
(ὡς δὲς. ἐπὶ κρ. ἀνθῆ).—411.
Quiconque a beaucoup vu, —
peut avoir beaucoup retenu.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λέπτα ἡ λέξις, με παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ με κεφαλαία λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.

Ἡ προσηλωμένη εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—1)

Ἀνταλάσσω Μ. Μ. με ὁποιοῦνδ' ἂν ποτε. Ἀνεβοκατέβασμα, Κόμη Ἀχαρνῶν, Ἀγὰ Ἀξιότη, Δοξασμ. Κρητικὸ πούλο, Ζηλεμ. Ἑλλάδα, Ἀφροισμ. Κῦμα, ἔστειλα Μ. Μ. περιμένω ἰδικὰ σας.—Κῦμα τοῦ Αἰγαίου.

(ΚΔ'—2)

Ὅσοι νιώθουν τὴν ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ θὰ τὴν ψηφίσουν.

(ΚΔ'—3)

Στερεὴ Παρηγοριά, συγκαρητή-
ρια γιὰ τὸ ξεσκέπασμα τοῦ
ψευδώνυμου μου, ποῦχε τὴν κα-
λωσύνην νὰ στὸ πῇ ὁ ἀδελφός σου
Γκόρμπιο!—(Κοκκῆς).

Νηοὶ τῆς Ἀφροδίτης

(ΚΔ'—4)

Ἡ Δίς τοῦ Διαγωνισμοῦ μου
θὰ εἶναι: Δδα Στ. Καλογλο-
πούλου (διὰ Μάρων), p. r. Ἀθῆνας.
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΔ'—5)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασιό-
κοσμο χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλας.

Πάν ὁ Ὁρεσίβιος

(ΚΔ'—6)

Στὸ Δημοψήφισμα
ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΔ'—7)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ ΣΥΛΛΟΓΟΙ
Κατερχόμενος στὸ Δημοψήφισμα
με τὸ ὑπέροχο ψευδώνυμο
"ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ", ζητῶ
τὴν υποστήριξίν σας. Μὲ τὴν
ἐλπίδα πὺς θὰ λάβω τὴν ψήφον
Σας, θεορὰ Σας εὐχαριστῶ.

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΔΑΜΠΑΣΗΣ

(ΚΔ'—8)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, ὁλόθερμα ὑπο-
στηρίζω τὸ ὑπέροχο ψευδών-
υμὸ σου.

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

(ΚΔ'—9)

ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ, γιὰ τὴν ριορτὴ
σου δέξον χίλιες θεορὲς εὐ-
χέας.

(ΚΔ'—10)

Θεορὰ ὑποστηρίζω τὸ ὑπέ-
ροχον ψευδώνυμον ΘΡΗΝΟΣ
ΜΑΝΝΑΣ τὸ φραιότερον τοῦ Δημο-
ψηφισματος.—ΙΝΕΣ, ΜΑΓΚΙΣΣΑ

(ΚΔ'—11)

Ἠλῶσις: Στὸν προκηρυχθέντα
Διαγωνισμὸν μου τῆς ΚΓ'—
1780 ἀγγελίας παρελήφθησαν
ἐξ...ἀφροσύνας: ἡ προσθεσμία
πὺς εἶναι τριμῆνος καὶ ἡ Δίς:
Titika Acelos, Heliopolis,
Egypte.

(ΚΔ'—12)

ΘΡΗΝΕ ΜΑΝΝΑΣ, μ' ὅλην μου τὴν
δύναμιν σε ὑποστηρίζω.

ΜΕΜΦΙΣ

(ΚΔ'—13)

Αναβάλλω τὸν Διαγωνισμὸν μου
(ΚΓ'—1602) μέχρι τέλους Δε-
κεμβρίου.—Π. Οἰκονομίου.

(ΚΔ'—14)

Καρόττα, Κουτσουμλίνα, Θα-
λασσοταραχὴ, ὡς πότε θὰ
περιμένω τὰ βραβεῖά σας;

Βεατρίκη

(ΚΔ'—15)

Τζέμμα, περαστικά μας. Πὺς
περνᾷς στὰ Τρίκαλα; Γράψε
μου.

(ΚΔ'—16)

Δούκισσα Γαβριέλλα, θερμῶς εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὸ δῶρο. Καλὸ
ταξίδι.

(ΚΔ'—17)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ ΕΠΑ-
ΝΑΣΤΑΣΕΩΣ 1922 καὶ ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΚΑΤΟΧΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Προθεσμία δι-
μηνος. Βραβεῖα πολλὰ. Δίς:
Κωνστ. Πατάζογλου, Λεωφ.
Ἀλεξάνδρας 14, Ἀθῆναι ΣΤΕΙΛΑΙ Ε
ΟΛΟΙ ΟΛΕΣ.

(ΚΔ'—18)

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ Καρ-
τῶν: 1) Δευκὸς Γλάρος, 2)
Χρυσόμαλλος Πειριωτής. (Δίς):
Λοιποὺς εὐχαριστῶ.—Ἰωάν. Κ.
Τσώκος.

(ΚΔ'—19)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
"ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ",

ΙΔΡΥΘΗ ΕΝ ΒΟΛΩ

ΕΠΙΤ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΧΡΗΣΙΜΟΓΝΗ ΔΥΣΗ
ΓΡΑΜΜ.: ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΤΑΜΙΑΣ: ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ: ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΑΡΧΙΣ
ΑΦΡΙΣΜΕΝΟ ΑΚΡΟΓΙΑΝΙ

Ζητούνται μέλη καὶ ἀντιπρό-
σωποι. Ἀποστέλλεται 50λεπτον
Καταστατικὸν τῷ αἰτοῦντι. Δίς:
Κωνσταντίνον Μανιτζάρην (διὰ
Δημητρίου), Βόλον.

ΠΡΟΣΧΩΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

(ΚΔ'—20)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, κατερχό-
μενος στὸ φρενὸν Δημοψήφι-
σμα με τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον
"ΘΡΥΛΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ",

βασιζόμενος στὰ πατριωτικὰ αἰσθη-
ματὰ σας.—ΚΑΤΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ

(ΚΔ'—21)

Θῆνη Μάννας, γράμμα σου ἀ-
πλήρωτον ἐπεστράφη. Στείλε
ἐκ νέου με σωστὸν γραμματόσημο.
Πικρὴ Σκλαβία, τί γίνεσαι;
ΚΙΣΣΟΣ

(ΚΔ'—22)

ΕΛΕΥΘΕΡΟΦΡΩΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΦΡΩΝ

(ΚΔ'—23)

Νὰ καὶ μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ λά-
βετε μέρος σ' ἓνα νέο Διαγω-
νισμὸ (ΚΓ'—1814) καὶ αὐτὸ θὰ τὸ
θεωρήσουμε γιὰ μεγάλην μᾶς τιμὴν.
Μοζαρτίνες, Τράπουλα, Μπαγιαν-
τέρα, Σαμπανιέβα, κλπ.—Χείμα-
ρος, Ἑλπίδουσα Νεότης.

(ΚΔ'—24)

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ, σὲ
ὑποστηρίζω.—ΔΕΣΣΑΡΑΤ, ΕΝ-
ΔΟΣΕΟΣ ΕΛΛΑΣ, ΨΕΥΤΙΚΟ ΔΑΚΡΥ,
ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ.

(ΚΔ'—25)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, Σὲ χάσαμε· τί
γίνεσαι; γιὰτὶ δὲν μᾶς γράφεις;
ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ, ΗΡΩΙΚΗ ΦΕΣΑ

(ΚΔ'—26)

Παιδιά, ψηφίστε, σὰς παρακαλῶ,
τὸ ψευδώνυμο:

ΗΡΩΙΚΗ ΦΕΣΑ

(ΚΔ'—27)

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: Α')
Ἐρυθρὰ Λάμψις, Β') Στερεὴ
Παρηγοριά, Γ') Γκόρμπιο. Βρα-
βεῖα ἀποστέλλονται.—

Ὁνειρο τῆς Κύπρου